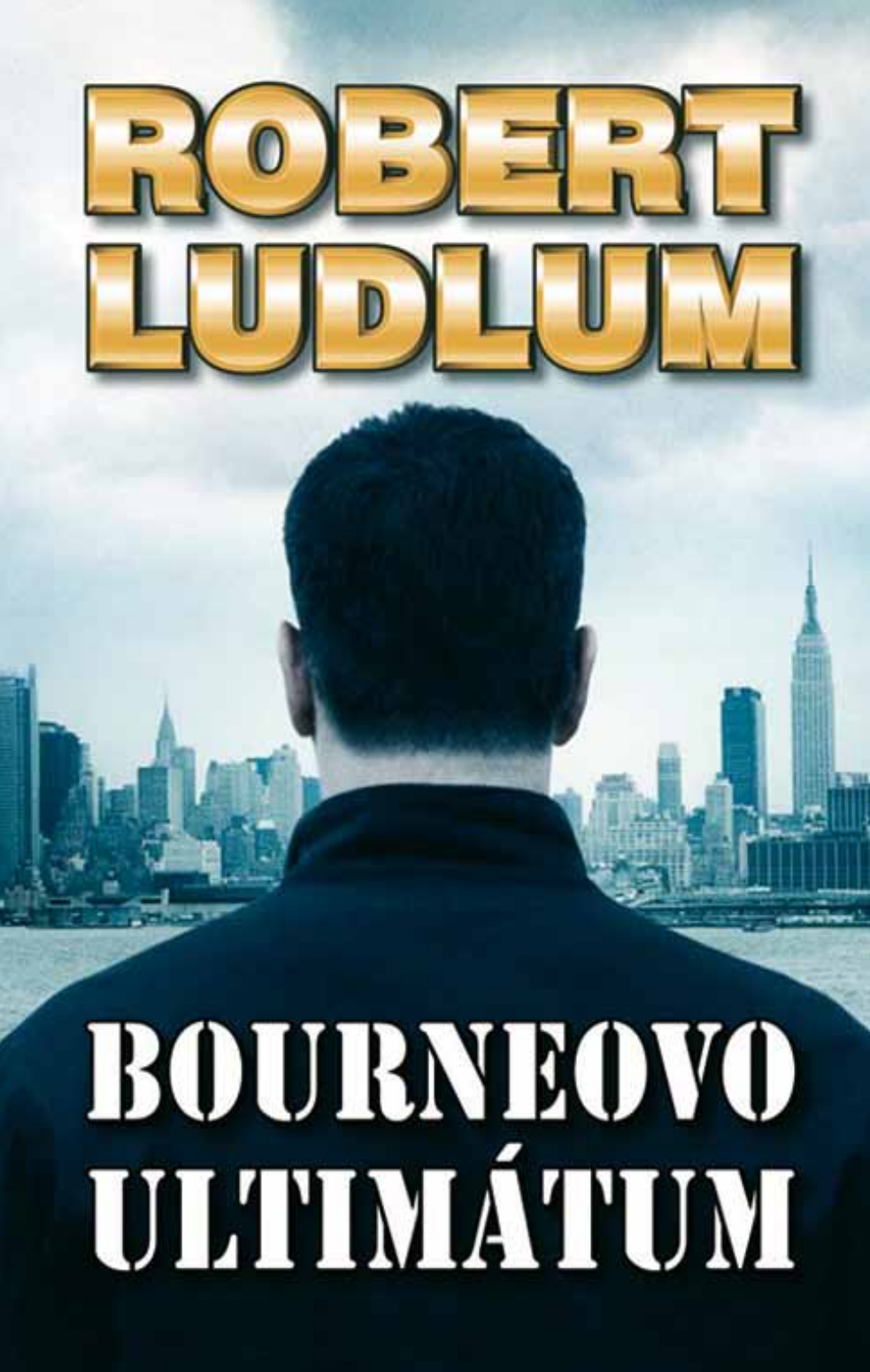

**ROBERT
LUDLUM**

A man with short dark hair, seen from behind, wearing a dark jacket, stands looking across a body of water at the New York City skyline. The skyline includes several prominent skyscrapers, with the Empire State Building being the most prominent on the right. The sky is overcast and grey.

**BOURNEOVO
ULTIMÁTUM**

ROBERT LUDLUM

BOURNEOVO ULTIMÁTUM

2011

Copyright © 1990 Estate of Robert Ludlum
Translation © 2007 by Dalibor Míček
Cover design © 2007 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BOURNE ULTIMATUM
vydaného nakladatelstvím Orion, Londýn 2004,
přeložil Dalibor Míček

Odpovědný redaktor: Lubomír Petr

Korektura: Hana Bončková

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2011

ISBN 978-80-7303-691-1

*Věnováno Bobbi a Leonardovi Raichertovým,
dvěma báječným lidem,
kteří obohatili naše životy – děkujeme.*

Prolog

Na venkovskou krajinu v okolí Manassasu ve Virginii se snášel soumrak. Bourne se kradl lesem, který ohraničoval pozemek obklopující sídlo generála Normana Swaynea. Z temných úkrytů vylétali vyplašení ptáci, probuzené vrány vyhlásily nad korunami stromů poplach, ale pak náhle zvuky umlkly, jako by na povel neviditelného spoluspiklence.

Manassas! Právě tady leží klíč! Klíč, který odemkne dveře vedoucí do podzemního úkrytu Carlose Šakala, mezinárodního atentátníka a nájemného vraha, jenž si předsevzal, že zničí Davida Webba a jeho rodinu... Webb! Nepřibližuj se ke mně, Davide! zařval Jason Bourne do ticha své mysli. Dej mi pokoj! Jsem zabiják, kterým ty nemůžeš nikdy být!

S každým cvaknutím kleští, jimiž prostřihával drátěný plot, si stále jasněji uvědomoval nevyhnutelnou skutečnost, potvrzenou těžkým oddechováním a potem, který mu vyrážel na čele. Bez ohledu na to, jak usilovně se snaží udržet v kondici, je mu padesát a už zdaleka tak lehce nezvládne věci, které před třinácti lety prováděl v Paříži, kde na rozkaz nadřízených Šakala pronásledoval. S tímto faktem se musí smířit, ne o něm přemýšlet. Kromě toho jsou zde Marie a děti – Davidova manželka a Davidovy děti – a neexistuje nic, co by nedokázal, aby je ochránil! David Webb se pomalu vytrácel z jeho psychiky a zůstával pouze Jason Bourne, predátor.

Proplazil se na druhou stranu plotu, postavil se a instinktivně oběma rukama zkontroloval výzbroj. Na tuto výpravu si vzal kromě automatické zbraně i pistoli na stlačený plyn, která vystřelovala šipky s omamnou látkou, dále pak lovecký nůž v pochvě a silný dalekohled. Nic víc predátor nepotřeboval, protože se nacházel za hranicí na území nepřítele, který jej dovede ke Carlosovi.

Medusa. Tajná, nikým oficiálně neschválená jednotka z Vietnamu složená z dobrodruhů, zločinců a vrahů, která se na příkaz saigonského velitelství pohybovala džunglemi jihovýchodní Asie,

prapůvodní eskadra smrti, jež přinášela do Saigonu více informací, než kolik nashromáždily všechny pátrací a výzvědné skupiny dohromady. Právě z Medusy vyšel Jason Bourne a David Webb byl tehdy sotva víc než vzpomínka, muž, jehož jiná žena a jiné děti tragicky zahynuly.

Generál Norman Swayne patřil ke špičkám saigonského velitelství a původní Medusa byla jeho dítětem a chráněncem. Nyní však povstala nová Medusa, odlišné, mohutné a mnohem hroziivější převtělení někdejší zlověstné organizace, a zahalená pláštíkem úctyhodnosti vyhledávala a ničila celé segmenty globální ekonomiky v zájmu hrstky vůdců. Její činnost byla financována dobře – a hlavně skrytě – uloženými zisky své tajné jmenovkyně. A novodobá Medusa tvořila most, který vedl k Šakalovi. Atentátník nedokáže odolat a pokusí se získat její vládce jako klienty. A obě strany se určitě shodnou na tom, že Jason Bourne musí zemřít. K tomu nevyhnutelně dojde! A Bourne proto musí odhalit tajemství, které se skrývá v sídle generála Normana Swaynea, náčelníka zásobovacího oddělení Pentagonu, vyděšeného muže s drobným tetováním na vnitřní straně předloktí. Příslušníka Medusy.

Bez nejmenšího zvuku či upozornění vyrazil z hustého porostu rozzuřený černý dobrman. Jason bleskurychle vytasil z nylonového pouzdra tlakovou pistoli a v okamžiku, kdy se na něj bestie s vyceněnými zuby vrhla, jí vpálil do krku šipku. Látka zabrala během několika vteřin; Bourne položil bezvědomé zvíře do trávy.

Podřízní tomu čoklovi hrdlo! zaječel do ticha Jason Bourne.

Ne, odmítl David Webb, jeho druhé já. Zvíře za nic nemůže.

Ztrať se, Davide!

Lunaparkem na okraji Baltimoru proudily davy lidí a kakofonie zvuků trhala uši. Tváře a krky všech přítomných se za horké letní noci leskly potem, snad s výjimkou těch, kteří našli odvahu nasednout do vozíků horské dráhy a teď se s vyděšeným jekotem řítili do propasti. Do šíleného blikání barevných reflektorů zněla z desítek reproduktorů ryčná hudba, kterou se stánkaři nabízející pouťové zboží marně snažili překřičet. Výbuchy rachejtlí, jež po desítkách prozařovaly noční oblohu a sesílaly kaskády jisker na temnou hladinu nedalekého jezera, jim rozhodně nepomáhaly.

Chlapi, snažící se dokázat svou mužnost, s naběhlými žilami na krku mlátili dřevěnými palicemi do dřevěných kovadlin a křivili tváře zklamáním, když červená koule nevyletěla až ke zvonku, upevněnému na horním konci svislého břevna, aby hlasitým cinknutím ohlásila jejich úspěch. Na protější straně hlavní ulice mezi atrakcemi do sebe narážela elektrická autíčka, za jejichž volantem se každý mohl cítit jako král silnic a vybit si svou agresivitu.

O kus dál stála střelnice, která ovšem v ničem nepřipomínala mírumilovné předchůdkyně z venkovských poutí a místo vyviklaných vzduchovek nabízela sbírku nejmodernějších zbraní – umělohmotné samopaly a odstřelovačské pušky, protitankové pancéřové pěsti, a dokonce věrnou repliku plamenometu, který plival ohnivé jazyky doprovázené oblaky černého kouře. A znovu zpocené obličejy mužů, žen a dětí, kteří se sveřepým výrazem likvidovali nenáviděné cíle – partnery, rodiče, děti, kolegy –, osamělí proti všem nepřítelům, z nichž nejhorším byl strach.

Kolem boudy, v níž vzrušení zákazníci házeli šipky s ostrými hroty do nafukovacích balonků ozdobených karikaturami politiků, spěšně kulhal štíhlý muž opírající se o hůl, kterou svíral v pravé ruce. Nevšímal si nadšených výkřiků ani protestů, které doprovázely smrt každé ikony veřejného života, a pátravě hleděl do přeplněného bludiště jako člověk, jenž hledá konkrétní dům v neznámé části města. Na sobě měl sportovní košili a navzdory

nesnesitelnému vedru i neformální, ale slušivé sako. Do pohledného obličeje muže středního věku pronikla únava a zbrázdily ho předčasné vrásky, které stejně jako temné kruhy pod očima svědčily spíše o životě, jaký vedl, než o věku. Jmenoval se Alexander Conklin a svého času působil jako terénní agent Ústřední zpravodajské služby. Dnes už byl ve výslužbě a v tento konkrétní den, či spíše noc, rovněž naplněn úzkostí a obavami. V pokročilou hodinu si rozhodně nepřál pobývat právě v tomto místě a nedokázal si ani představit, jaká katastrofa ho přiměla sem zajít.

Přiblížil se k pandemoniu střelnice a náhle zalapal po dechu, strnul a upřel pohled na vysokého plešatícího muže přibližně svého věku, který měl přes rameno přehozené lehké proužkované sako. Z protějšího směru kráčel k bouřící střelnici Morris Panov! Proč? Co se stalo? Conklin se horečně rozhlédl na všechny strany. Jeho oči si všímaly tváří a postav; instinktivně věděl, že jej i psychiatra někdo sleduje. Už bylo pozdě, aby Panovovi zabránil vstoupit do vnitřního kruhu terče – místa setkání –, ale snad je oba stihne odsud ve zdraví dostat. Vysloužilý agent sáhl pod sako pro malou automatickou pistoli, svou stálou společnici, a rychle vykročil, prorážaje si cestu davem. Bezohlednými údery holí do kolen a ledvin, do prsou a žaludku vyvolal nejprve bolestné a rozzlobené výkřiky a pak menší vzbouření, ale konečně pronikl ke zmatenému lékaři a přes kravál mu zakřičel do obličeje.

„Co tady sakra děláš?“

„Předpokládám, že to samé co ty. David... Nebo snad mám říct Jason? Dostal jsem telegram...“

„Je to *past*!“

Do vřavy zazněl pronikavý výkřik a Conklin i Panov se ohlédli ke střelnici, od jejíhož pultu je dělilo jen několik kroků. Obézní žena se ztrhaným obličejem dostala zásah přímo do krku. Davu se zmocnilo šílenství. Conklin se otočil a pátral po místě, odkud kulka přiletěla, ale panika kolem něho rychle dosáhla vrcholu; neviděl nic než prchající postavy. Popadl Panova za loket a táhl ho mezi ječícími návštěvníky k horské dráze na konci parku, kde se dychtiví zájemci o jízdu tlačili k budce pro lístky.

„Bože můj!“ vykřikl psychiatr. „Platil snad ten výstřel jednomu z nás?“

„Možná... A možná taky ne,“ odpověděl bývalý zpravodajský agent a zaposlouchal se do zatím vzdáleného kvílení sirén.

„Řekl jsi, že je to past!“

„Protože jsme oba dostali nesmyslný telegram od Davida podepsaný jménem, které nepoužil už pět let. *Jason Bourne*! A pokud se nepletu, stálo i v tvém, že mu v žádném případě nesmíš volat domů.“

„Přesně tak.“

„Takže to opravdu byla past... Hele, Mo, ty se pohybuješ rychleji než já, takže vem ty svoje zdravé nohy na ramena a najdi telefon. Hoď sebou. A mám na mysli telefonní automat, který se nedá vystopovat.“

„Cože?“

„Zavolej mu domů! Řekni Davidovi, ať sbalí Marii s dětmi a okamžitě vypadne.“

„Cože?“

„Někdo nás našel, doktore! A ten někdo hledá Jasona Bournea. Hledá ho už celé roky a nevzdá se, dokud ho nedostane na mušku... Ty ses staral o Davidovu nemocnou hlavu a já jsem musel zatahat za všechny prohnité nitky ve Washingtonu, abych jeho a Marii dostal živé z Hongkongu... Někdo porušil pravidla a protivník nás objevil. Nás dva, Mo, tebe a mě! Jsme jediní oficiálně uvedení lidé, kteří mají spojení s Jasonem Bournem, adresa a povolání neznámé.“

„Uvědomuješ si, co říkáš, Alexi?“

„To si sakra piš, že si to uvědomuju... Je to Carlos. Carlos *Šakal*! Dělej, doktore! Spoj se se svým bývalým pacientem a řekni mu, ať zmizí!“

„A jak to má udělat?“

„Hele, já nemám moc přátel a žádného, komu bych mohl natolik důvěřovat, ale ty ano. Dej mu jméno nějakého svého kolegy, kterému mohou pacienti volat i uprostřed noci, jako jsem kdysi volal já tobě. Řekni Davidovi, ať se mu ozve, až bude v bezpečí. A dej mu kód.“

„Jaký kód?“

„Kristepane, Mo, mysli hlavou! Někaké alias! Jones nebo Smith...“

„To jsou dost běžná jména...“

„No tak třeba Schickelgrubber nebo Moskowitz, něco si prostě vyber! Hlavně mu řekni, aby nás informoval, kde se skrývá.“

„Chápu.“

„A teď padej a *nevracej se domů!* Ubytuj se v hotelu Brookshire v centru Baltimoru pod jménem... Morris, Phillip Morris. Později tě tam vyhledám.“

„Co hodláš dělat?“

„To, co z duše nesnáším... Schovám hůl a koupím si lístek na tuhle podělanou horskou dráhu. Na ní by nikdo mrzáka nehledal. Možná se poseru strachem, ale je to jediná logická možnost, jak vyváznout živý. I kdybych se měl vozit celou noc. A teď už konečně vypadni! *Dělej!*“

Zastrčenou okresní silnicí ujížděl vrchovinou New Hampshire směrem k hranicím státu Massachusetts zaprášený stejn. Za volantem seděl muž vysoké postavy, v jehož ostře řezaném obličejí se zračilo napětí; neustále mimoděk zatínal zuby a světle modré oči sršely vztekem. Vedle něj seděla jeho manželka, mimořádně atraktivní žena, jejíž kaštanové vlasy rudě zářily odrazem světla z palubní desky. V náruči držela osmiměsíční dcerku. Na zadním sedadle ležel pod dekou pětiletý světlavý chlapec a neklidně spal. Otcem obou dětí byl David Webb, dnes profesor orientalistiky, ale kdysi příslušník nechvalně proslulé Medusy a poté legendární nájemný vrah Jason Bourne.

„Věděli jsme, že se to jednou musí stát,“ vydechla Marie Webbová, rozená St. Jacquesová, původem Kanadanka, profesí ekonomka a řízením osudu záchránkyně Davida Webba. „Byla to jenom otázka času.“

„To je šílené.“ David šeptal, aby nevzbudil děti, ale o to zněl jeho hlas vzrušeněji. „Všechny záznamy byly přece pohřbeny v režimu nejvyššího stupně utajení nebo jak tomu ti pitomci říkají! Jak je možné, že někdo objevil Alexe a Morrise?“

„To zatím nevíme, ovšem Alex už určitě zahájil pátrání. A sám jsi říkal, že je nejlepší.“

„Jenže teď je poznamenaný,“ přerušil ji David. „Mrtvý muž!“

„To je snad předčasné, Davide. Podle tebe se mu nikdo nevyrovná.“

„Ale před třinácti lety v Paříži prohrál.“

„Přemohl jsi ho, protože jsi byl lepší.“

„Ne! Protože jsem nevěděl, kdo jsem, a on jednal na základě předchozích údajů, o kterých jsem já neměl nejmenší tušení. Předpokládal, že má co do činění se mnou, jenže já jsem tehdy sám sebe neznal, takže jsem mu nezapadl do konceptu... Pořád je nejlepší. V Hongkongu nám oběma zachránil život.“

„Jinými slovy tvrdíš totéž co já. Jsme v dobrých rukou, ne?“

„V případě Alexe jistě. Ale Mo je ztracený. Ten chudák nemá šanci. Unesou ho a potom ho zlomí!“

„Mo raději zemře, než by nás někomu prozradil.“

„Nebude mít na vybranou. Napumpují ho amytalem, vystřelí na Měsíc a za pár hodin budou mít na pásku celý jeho život. Pak ho zlikvidují a půjdou po mně... Po *nás*, což je důvod, proč se ty a děti vypravíte na jih. *Daleko* na jih. Do Karibiku.“

„Děti ano, ale já ne.“

„Nech toho! Dohodli jsme se, už když se Jamie narodil. Jen proto jsme to místo koupili a jen proto jsme málem na kolenou prosili tvého bratra, ať to tam pro nás hlídá... Ostatně odvádí fantastickou práci. Teď vlastníme polovinu vzkvétajícího rekreačního střediska, kterému Johnny ze skromnosti říká penzion, na konci kamenité silnice na ostrově, o kterém nikdo nevěděl, dokud u něho ten kanadský podloudník nepřistál s plovákovým letadlem.“

„Johnny byl od narození agresivní typ. Táta o něm jednou řekl, že by dokázal prodat i zchromlou jalovici jako vykastrovaného býka a nikdo by se jí nepodíval pod ocas.“

„Nejdůležitější ovšem je, že tě ten divočák miluje. A naše děti taky. Kromě toho také spoléhám na jeho... To je jedno. Johnnymu věřím. Tečka.“

„Mému mladšímu bráchovi klidně věř, ale na svůj orientační smysl moc spoléhat nemůžeš. Právě jsi minul odbočku k chatě.“

„Sakra!“ zařval Webb, dupl na brzdu a smykem auto otočil. „Hned *zítra*! Ty, Jamie a Alison odjedete na Loganovo letiště a odamtud odletíte na ostrov!“

„Ještě si o tom promluvíme, Davide.“

„Není o čem.“ Webb zhluboka a pravidelně dýchal, aby potlačil rozrušení. „Už jsem to zažil,“ dodal polohlasem.

Marie se otočila k manželovi, jehož náhle klidná tvář se matně rýsovala v odlesku kontrolek na palubní desce. To, co spatřila, ji vyděsilo více než představa, že je jim Šakal na stopě. Nedívala se na Davida Webba, mírumilovného vědce a učitele. Hleděla na muže, o kterém oba věřili, že navždy zmizel z jejich životů.

Alexander Conklin se opíral o berlu a kulhavě vešel do konferenčního sálu v centrále Ústřední zpravodajské služby v Langley, stát Virginia. Zastavil se naproti okázalému stolu, tak obrovskému, že by se kolem něj pohodlně usadilo třicet lidí, ale viděl jen tři. V čele seděl šedovlasý ředitel Ústřední zpravodajské služby, vedle něj oba jeho náměstci. Ani jednoho činitele pohled na vysloužilého agenta zjevně nepotěšil. Z povinnosti se pozdravili a Conklin záměrně zamířil ke vzdálenějšímu konci stolu, posadil se a s klepnutím opřel berlu o jeho hranu.

„Takže jsme si řekli ahoj a můžeme bez zbytečných keců přistoupit k věci, pánové.“

„To není zrovna zdvořilý či přátelský úvod, pane Conkline,“ poznamenal ředitel.

„Právě teď nemám v hlavě zdvořilé či přátelské myšlenky, pane. Chci pouze vědět, proč byla ignorována pravidla klasifikace čtyři nula a uvolněny přísně tajné informace, které ohrožují řadu lidí na životě, a to včetně mě!“

„To je *urážka*, Alexi,“ vybuchl jeden z náměstků.

„Absolutně falešná domněnka,“ doplnil druhý. „Nic takového se nemohlo stát a ty to dobře víš!“

„Nic takového nevím. Stalo se to a já vám řeknu, co je urážlivě přesná skutečnost,“ odsekl Conklin vztekle. „Tam venku je muž, který má ženu a dvě malé děti, muž, jemuž tato země a velká část světa dluží víc, než může kdokoliv zaplatit, a teď musí prchat, skrývat se a děsit se o bezpečnost své rodiny. Dali jsme mu – všichni, jak zde sedíme – slovo, že žádná část oficiálních záznamů nespátří denní světlo, dokud nebude nade vši pochybnost potvrzeno, že Ilijč Ramirez Sanchez, známý jako Carlos Šakal, je po smrti... Ano, slyšel jsem podobné pověsti jako vy, a možná i z lepšího zdroje, že Šakal byl zabit tuhle nebo zlikvidován onde, ale nikdo, opakuju *nikdo*, nepředložil nezvratný důkaz... Přesto se část materiálů dostala ven, velmi důležitá část, a to mě hluboce znepokojuje, pro-

tože její součástí je i moje jméno... Moje a doktora Morrisa Panova, hlavního psychiatra CIA. Jsme jediní, opakuju *jediní*, dva lidé, o nichž je oficiálně známo, že přišli do styku s oním neznámým mužem, který přijal jméno Jasona Bournea, pokládaného v mnoha oblastech světa za rivala atentátníka a teroristy Carlose Šakala... Tato informace ovšem byla ukryta hluboko v podzemním trezoru tady v Langley. Jak prosákla ven? Pokud by se někdo zajímal o jakoukoliv část zmíněných záznamů, a to od Bílého domu přes ministerstvo zahraničí až po posvátný sbor náčelníků štábů, pak podle stanovených pravidel měli žádost společně posoudit ředitel a hlavní analytik Ústřední zpravodajské služby a seznámit se se všemi jejími detaily. A i kdyby byli oni dva spokojeni, pak musí následovat ještě poslední instance, kterou jsem *já*. Před podpisem souhlasu s uvolněním materiálů musím být napřed kontaktován já, a pokud bych už nebyl mezi živými, pak doktor Morris Panov. A buď on, nebo já máme nezpochybnitelné právo jakoukoliv podobnou žádost zamítnout... Takto to bylo domluveno, pánové, a nikdo ta pravidla nezná lépe než já, protože jsem je sám stanovil. Přímo tady v Langley, jelikož to tu dobře znám a vím, jak to zde chodí. Po osmadvaceti letech v této pochybné profesi to byl můj poslední přínos – podpořený vahou autority prezidenta Spojených států a s vědomím Kongresu prostřednictvím zvláštních výborů pro kontrolu zpravodajských služeb Senátu i Sněmovny.“

„Vyrukoval jste na nás s těžkou artilerií, pane Conkline,“ poznamenal šedovlasý ředitel suše, aniž se pohnul.

„Měl jsem závažný důvod vytáhnout kanony,“ opáčil Alex.

„To vidím. Jedna z těch šetnáctipalcových koulí mě dokonce zasáhla.“

„Vždyť taky měla. A tím se dostáváme k otázce zodpovědnosti. Chci vědět, jak ta informace vyplavala na povrch. A co je ještě důležitější, chci vědět, ke komu se dostala.“

Oba náměstci vyhrkli jeden přes druhého stejně zlostně jako Conklin, ale ředitel je přerušil. „Uberte plyn, pane Conkline,“ řekl rozvážně a zapálil si dýmku. „Oba mé zástupce zřejmě znáte, ale se mnou jste se ještě nesetkal, že?“

„Ne. Rezignoval jsem skoro před pěti lety a vy jste byl do funkce uveden až rok poté.“

„A jako mnozí ostatní jste moje jmenování považoval – přiznávám, že z vašeho hlediska oprávněně – za protekční, nemám pravdu?“

„Pochopitelně máte, ale mě z toho hlava nebolela. Připadal jste mi dostatečně kvalifikovaný. Pokud vím, jste nepolitický admirál z Annapolisu a velel jste námořní rozvědce. Ve Vietnamu jste náhodou spolupracoval s jistým plukovníkem námořní pěchoty, který se posléze stal prezidentem. Přeskočil jste řadu jiných adeptů, ale to se stává. Jak říkám, neměl jsem s tím žádný problém.“

„Děkuji. Potom se ovšem musím zeptat, zda snad máte nějaký problém s některým z mých zde přítomných náměstků.“

„Už je to sice dávno, ale nemůžu říct, že by patřili k nejlepším přátelům, jaké může agent v terénu mít. Oba působili jako analytici, v poli nikdy nepracovali.“

„Jde tedy o přirozenou averzi?“

„Samozřejmě. Oni analyzovali situaci ze vzdálenosti tisíců mil pomocí počítačů, o kterých jsme netušili, kdo je programoval, a na základě údajů, které jsme jim my nepředali. Máte zatracenou pravdu, že jde o přirozenou averzi. My jsme jednali s živými lidmi, oni ne. Oni se zabývali zelenými písmenky na tmavé obrazovce počítačového monitoru a často činili nesprávná rozhodnutí.“

„Protože lidi jako ty bylo nutno *kontrolovat*“, vložil se do rozhořování náměstek, který seděl vpravo od ředitele. „Kolikrát se i dnes stává, že muži a ženy jako ty nemají komplexní přehled o situaci? O *celkové* strategii, ne pouze o *své* části?“

„Pak nám někdo měl ten celkový přehled alespoň stručně poskytnout, abychom mohli posoudit, co má smysl a co ne.“

„A kde takový stručný přehled končí, Alexi?“ zeptal se náměstek, který seděl vlevo od ředitele. „Kde je bod, v kterém řekneme, že víc už toho prozradit nemůžeme – pro dobro všech?“

„To nevím. Analytik jsi ty, ne já. Předpokládám, že se to liší případ od případu, ale věci by rozhodně prospěla lepší komunikace, než jakou jsem kdy v terénu zažil... Moment, tady přece nejde o mě, ale o vás.“ Alex probodl ředitele pohledem. „Moc chytré, pane, ale já tu změnu subjektu neberu. Jsem tady, abych zjistil, kdo co a jak získal. Pokud si přejete, obrátím se na Bílý dům nebo

na Kapitol a pak se budu dívat, jak padají hlavy. Chci odpovědi. Chci vědět, co mám dál dělat!”

„Nepokoušel jsem se změnit subjekt, pane Conkline, pouze na chvíli odvést směr hovoru jinam, abych zdůraznil svůj argument. Zcela zřejmě jste nebyl spokojen s metodami a kompromisy, které byly v minulosti součástí práce mých kolegů. Stalo se však někdy, že by vám tito lidé lhali nebo záměrně poskytovali falešné informace?”

Alex krátce pohlédl na oba náměstkyně. „Lhali mi pouze tehdy, když museli, a nikdy to nemělo nic společného s operacemi v terénu.”

„Trochu podivný komentář.”

„Jestli vám to neřekli, tak měli... Před pěti lety jsem byl alkoholik. Pořád jsem alkoholik, ale už nepiju. Zabíjel jsem čas do penze a nikdo mě tehdy do ničeho nezasvěcoval, což bylo jen dobře.”

„Pro vaši informaci – moji kolegové mi řekli pouze to, že jste byl nemocný a že jste před odchodem nepodával tak dobré výkony jako dříve.”

Conklin se znovu zadíval na oba náměstkyně a každému se po řadě uklonil. „Díky, Cassete, i tobě, Valentino, ale to jste nemuseli. Byl jsem opilec a taková skutečnost by neměla zůstat tajemstvím, ať by šlo o kohokoliv, protože to je ta největší pitomost, jakou v tomhle oboru můžete udělat.”

„Podle toho, co jsme slyšeli o Hongkongu, jsi odvedl fantastickou práci, Alexi,” odvětil Casset tiše. „Nechtěli jsme ji zlehčovat.”

„Byl jsi jako osina v zadku déle, než si pamatuju,” přidal se Valentino. „Ale nemohli jsme tě přece vykopnout jako oběť chlastu.”

„Zapomeňme na to a vraťme se k Jasonu Bourneovi. Proto jsem přišel a vy jste mě museli přijmout.”

„A proto jsem také dočasně odvedl hovor na jinou kolej, pane Conkline. Máte profesní neshody s mými náměstkyněmi, ale předpokládám, že jejich morální integritu nezpochybňujete.”

„Jiných možná, ale těch dvou ne. Dělalí svou práci a já zase svou; chyba spočívala v systému, který byl příliš mlhavý. Na rozdíl ode dneška a od naší záležitosti. Pravidla jsou naprosto jasná

a jednoznačná, a protože mě nikdo nekontaktoval, musím konstatovat, že byla porušena a mě někdo záměrně obešel, dokonce neváhám říci *obelhal*. Jak se to mohlo stát a kdo ty informace získal?”

„To je vše, co jsem potřeboval slyšet.“ Ředitel zvedl sluchátko. „Požádejte prosím pana DeSoleho, aby přišel do konferenční místnosti. Čeká na konci chodby.“ Zavěsil a otočil se k Conklinovi. „Předpokládám, že Stevena DeSoleho znáte.“

„DeSole, němý krtek.“

„Co prosím?“

„Starý žert Agentury,“ vysvětlil Casset řediteli. „Steven ví, kde jsou pohřbeny mrtvolky, ale neprozradí časové pásmo ani Bohu, pokud mu nepředloží oprávnění čtyři nula.“

„Domnívám se tedy, že vy dva a zejména pan Conklin pokládáte pana DeSoleho za dokonalého profesionála.“

„Já na to odpovím,“ ozval se Alex. „Řekne vám všechno, co potřebujete vědět, ale ani slovo navíc. A také nebude lhát. Buď bude mlčet, nebo oznámí, že to nemůže říct, ale lhát vám nebude.“

„Další věc, kterou jsem chtěl slyšet.“ Ozvalo se krátké zaklepání na dveře a ředitel pozval návštěvníka dál. Do sálu vstoupil středně vysoký a lehce obézní muž s očima zvětšenýma čokami brýlí s ocelovými obroučkami. Zavřel za sebou a letmo pohlédl na Alexandera Conklina, zřejmě vylekaný přítomností vysloužilého zpravodajského důstojníka. Okamžitě změnil výraz obličeje na příjemné překvapení a přistoupil ke Conklinovi s nataženou pravicí.

„Rád tě vidím, kamaráde. Už to budou tři roky, že?“

„Spíš skoro pět, Steve,“ odpověděl Alex a stiskl podanou ruku. „Jak se má vládce analytiků a strážce klíčů?“

„V poslední době toho moc k analyzování a zamykání není. Bílý dům je jako cedník a Kongres není o moc lepší. Měl bych brát poloviční plat, ale nikomu to neříkej.“

„Ale něco si přece jenom necháváme pro sebe, ne?“ přerušil ho ředitel CIA s úsměvem. „Alespoň z minulých operací. Možná jste si tehdy zasloužil dvojnásobný plat.“

„No, to asi ano.“ DeSole vesele pokýval hlavou a pustil Conklinovu pravici. „Doby archivních dozorců a ozbrojených převozců

dokumentů do podzemních sejfů však již patří minulosti. Dnes máme všechno zkomputerizováno a ukládáme naskenované kopie do mašinek. Musel jsem se bohužel vzdát těch příjemných výletů s armádním doprovodem, kdy jsem předstíral, že mě sleduje Mata Hari. Už jsem zapomněl, kdy jsem měl naposled diplomatický kufřík připoutaný ocelovým řetízkem k zápestí.“

„Takto je to mnohem bezpečnější,“ poznamenal Alex.

„Ale jak o tom asi budu vyprávět vnoučatům, starouši? *Co jsi dělal jako velký špion, dědo? V posledních letech jsem vlastně jenom luštil křížovky, chlapče.*“

„Opatrně, pane DeSole,“ varoval ředitel a zasmál se. „Jinak navrhnu, abychom vám opravdu snížili plat... Samozřejmě bych to neudělal. Nevěřím vám totiž ani slovo.“

„Já taky ne,“ ozval se Conklin tiše, ale z jeho hlasu zněla zloba. „Tohle je léčka,“ dodal a probodl otlýlého analytika pohledem.

„To je závažné prohlášení, Alexi,“ ohradil se DeSole. „Mohl bys ho laskavě vysvětlit?“

„Ty víš, proč jsem tady, že?“

„Před minutou jsem ještě nevěděl, že tady vůbec *jsi.*“

„Aha, chápu. Takže to byla pouhá náhoda, že jsi čekal na konci chodby, připraven okamžitě naklusat, co?“

„Já totiž mám na konci chodby svou kancelář. Dost daleko, musím přiznat.“

Conklin se zadíval na ředitele. „Skutečně chytré, pane. Pozve- te sem tři muže, o nichž víte, že proti nim v zásadě nic nemám, a o kterých předpokládáte, že jim věřím, takže budu jejich slova pokládat za bernou minci.“

„Principiálně máte pravdu, pane Conkline, protože zde neuslyšíte žádnou lež. Posadte se, pane DeSole... Raději na tento konec stolu, aby na nás náš bývalý kolega lépe viděl, až mu budeme vysvětlovat, co ho zajímá. Pokud vím, dávají agenti v terénu tomuto postupu přednost.“

„Já nemám *co* vysvětlovat,“ ohradil se analytik cestou k židli vedle Casseta. „Ale s ohledem na závažnost prohlášení bývalého kolegy bych na něho rád viděl. *Jsi v pořádku, Alexi?*“

„Je v pořádku,“ odpověděl místo Conklina Valentino. „Štěká sice pod nesprávným stromem, ale jinak mu nic nechybí.“

„Ta informace nemohla prosáknout bez vědomí a součinnosti osob přítomných v této místnosti.“

„Jaká informace?“ zeptal se DeSole; podíval se na ředitele a jeho oči za brýlemi se náhle rozšířily. „Ach, ty materiály s nejvyšším stupněm utajení, na které jste se mě ráno ptal?“

Ředitel CIA přikývl a otočil se ke Conklinovi. „Vraťme se k dnešnímu dopoledni... Před sedmi hodinami, krátce po deváté ráno, mi volal Edward McAllister, bývalý náměstek ministra zahraničí a současný předseda Úřadu pro národní bezpečnost. Doslechl jsem se, pane Conkline, že pan McAllister byl s vámi v Hongkongu. Je to pravda?“

„Pan McAllister byl skutečně s námi,“ potvrdil Alex suše. „V utajení odletěl s Jasonem Bournem do Macaa, kde byl postřelen a málem na následky zranění zemřel. Je to intelektuální ztřeštěnec a jeden z nejodvážnějších mužů, jaké jsem kdy poznal.“

„O okolnostech mi nic neřekl, pouze tolik, že tam byl. Vyjádřil se jednoznačně v tom smyslu, že mám zrušit veškerý svůj napláňovaný program a přijmout vás. Červená priorita... Těžká artilerie, pane Conkline.“

„Opakuju, že jsem měl závažný důvod vytáhnout kanony.“

„To vidím... Pan McAllister mi poskytl přísně tajné přístupové kódy, aby mi objasnil podstatu materiálů, o něž máte zájem, totiž o složku týkající se hongkongské operace. Já jsem pak předal tuto informaci panu DeSolemu. Ponechám nyní na něm, aby vám sdělil, co zjistil.“

„Nikdo se jí ani nedotkl, Alexi,“ řekl DeSole tiše a hleděl Conklinovi do očí. „V devět třicet dnes ráno ležela v černé díře přesně čtyři roky, pět měsíců, jedenadvacet dní, jedenáct hodin a čtyřicet tři minut, aniž se jí kdokoliv dotkl. Existuje pro to velmi dobrý důvod, ovšem nejsem si jistý, zda o něm víš.“

„Pokud se týká těchto materiálů, vím o nich *všechno*.“

„Možná ano, možná ne,“ poznamenal DeSole vlídně. „O tvých problémech se všeobecně vědělo a doktor Panov disponuje rozsáhlými zkušenostmi v oblasti bezpečnosti.“

„Na co sakra narážíš?“

„K uvolňovací proceduře oficiálního záznamu o událostech v Hongkongu bylo doplněno třetí jméno... Edward Newington

McAllister. Na vlastní žádost a se schválením prezidenta a Kongresu. Sám si to zařídil.“

„Ach, bože můj,“ zašeptal Alex váhavě. „Když jsem mu včera v noci volal z Baltimoru, řekl mi, že je to *vyloučeno*. Pak dodal, že si to asi potřebuju ověřit sám, a proto svolal tuto schůzku... Prokristapána, co se *stalo*?“

„Řekl bych, že musíme hledat jinde,“ prohlásil ředitel CIA. „Avšak než začneme, musíte se rozhodnout, pane Conkline. Pochopíte, že nikdo z nás neví, co ta přísně tajná složka obsahuje... Pochopitelně jsme o této věci mluvili a já osobně jsem ochoten věřit, že jste v Hongkongu odvedl fantastickou práci, jak říká tady Casset. Nevíme však, jaké povahy ta práce byla. Samozřejmě jsme slyšeli jisté zvěsti z našich dálněvýchodních rezidentur, ale upřímně řečeno jsme je pokládali za poněkud přehnané. V této souvislosti několikrát padlo vaše jméno, vyslovované jedním dechem se jménem Jasona Bournea, nechvalně proslulého atentátníka. Většina pověstí se shodovala v tom, že vaší zásluhou byl tento zabiják dopaden a zlikvidován. Jenže před chvílí jste ve vzteku použil výraz *neznámý muž, který přijal jméno Jason Bourne* a naznačil jste, že žije a skrývá se. Co si z toho tedy máme vybrat? Bůh je mi svědkem, že já tomu nerozumím.“

„Ty záznamy jste tedy nevytáhli a nepodívali se do nich?“

„Ne,“ odpověděl DeSole. „Bylo to moje rozhodnutí. Jak snad víš, u každého nahlédnutí do materiálů s nejvyšším stupněm utajení se automaticky zaznamenává datum a přesný čas... A protože mě ředitel informoval, že v Úřadu pro národní bezpečnost panuje nervozita kvůli možnému ilegálnímu průniku, usoudil jsem, že bude nejlepší, když se těch dokumentů ani nedotkneme. A tak tam skoro pět let nerušeně leží, nikdo je nečetl, a tudíž nikdo neví, co obsahují. Rozhodně se k nim nedostali žádní nepřatelé, ať už je to kdokoliv.“

„Jinými slovy jste si kryli zadky až do posledního centimetru kůže.“

„Samozřejmě, Alexi. Ty údaje nesou razítko Bílého domu. V poslední době u nás vládne celkem klid a nemá smysl koledovat si o sprchu z Oválné pracovny. Sedí v ní sice nový člověk, ale

bývalý prezident stále žije a udržuje si značný vliv. Jistě by se to dozvěděl, tak proč riskovat průšvih?"

Conklin si pečlivě prohlédl jednoho muže po druhém. „Vy tedy opravdu nevíte, co se tehdy stalo?“ zeptal se tiše.

„Opravdu ne,“ potvrdil náměstek Casset.

„Vůbec nic, ty štourale,“ přidal se Valentino s neznatelným úsměvem.

„Máš moje slovo,“ dodal Steven DeSole a jeho čiré velké oči neuhnuly ani o milimetr od Conklinových.

„Ovšem pokud vám máme pomoci, potřebujeme znát něco víc než vzájemně si protřečící pověsti,“ pokračoval ředitel a opřel se na židli. „Nevím, jestli vám pomoci *můžeme*, vím však, že nezmůžeme vůbec nic, budeme-li tápat v absolutní temnotě.“

Alex se všem třem znovu zadíval do očí a vrásky v obličeji se mu ještě více prohloubily, jako kdyby pro něj bylo nastávající rozhodnutí příliš obtížné. „Neprozradím vám jeho jméno, protože jsem mu to slíbil... Možná později, ale teď ne. A v záznamech ho nenajdete, protože tam není. Zbytek vám však řeknu, protože skutečně potřebuju vaši pomoc a chci, aby ta složka zůstala navěky v černé díře... Kde začít?“

„Třeba s touto schůzkou,“ navrhl ředitel. „Co k ní vedlo?“

„Fajn, to bude rychlé.“ Conklin zamyšleně hleděl na desku stolu a mimoděk sevřel rukojeť hole. Pak zvedl oči. „Včera v noci byla v zábavním parku na předměstí Baltimoru zastřelena žena...“

„Ráno jsem o tom četl v *Postu*,“ skočil mu do řeči DeSole a pokyvoval hlavou, až se mu rozhoupaly buclaté tváře. „Proboha, byl jsi snad...“

„Taky o tom vím,“ vyhrkl Casset. „Stalo se to před střelnicí. Okamžitě ji zavřeli.“

„Viděl jsem ten článek, ale pomyslel jsem si, že šlo o tragickou nehodu,“ dodal Valentino a pomalu zavrtěl hlavou. „Ani jsem ho nečetl.“

„Já jsem jako obvykle dostal ráno na stůl svou denní porci novinových výstřižků, která by udolala koně,“ konstatoval ředitel. „Na žádný podobný článek si nevzpomínám.“

„Souviselo to nějak s tebou, starouši?“

„Jestli ne, pak byl zbytečně promarněn lidský život... A nesouviselo to jenom se mnou.“

„A s kým ještě?“ Casset svraštil obočí.

„S Morrisem Panovem. Oba jsme dostali identický telegram, v němž nás Jason Bourne žádal, abychom se včera v půl desáté večer dostavili do lunaparku v naléhavé záležitosti. Měli jsme se s ním sejít u střelnice, ale za žádných okolností jsme nesměli volat k němu domů ani nikam jinam... Oba jsme nezávisle na sobě předpokládali, že nechce poplašit svou manželku, že nám chce sdělit něco, co není určeno pro její uši... Dorazili jsme tam zhruba současně, jenže já jsem Panova spatřil jako první a okamžitě mě napadlo, že něco nehraje. Správný postup by byl takový, že bychom s Morrisem nejprve konzultovali individuálně. Bourne by nám v tom rozhodně nebránil. Smrdělo to, a tak jsem se pokusil dostat nás oba co nejrychleji z palebné linie. A jediný způsob, jak toho dosáhnout, byl zastírací manévr.“

„Vyvolal jsi paniku a divoký úprk,“ konstatoval Casset.

„Nic jiného mě nenapadlo. A je to taky jedna z mála věcí, ke kterým se tahle pitomá berla docela dobře hodí – kromě toho, že mě drží na nohou. Praštil jsem do každého kolena a holeně, na které jsem dosáhl, a přidal k tomu pár žaludků a ženských okras. Vyvázli jsme, ale odnesla to ta chuděra.“

„Co z toho vyvozuješ?“ zajímal se Valentino.

„Tak to ti nepovím, Vale. Byla to past, o tom není sporu, ale jaká? Jestli je pravda to, co jsem si myslel včera a co si myslím i teď, pak nechápu, jak se mohl najatý střelec na takovou vzdálenost minout? Výstřel přišel shora vlevo ode mě. Ne že bych ho slyšel, soudím podle polohy mrtvé a krevních stop na jejím krku. Dostala zásah v okamžiku, kdy se otáčela. Kulka nemohla přiletět od střelnice, protože ty pouťové bouchačky jsou jednak přivázané řetízkem, jednak mají menší ráži, která by nezpůsobila tak masivní krvácení. Kdyby se střelec *skutečně* pokoušel zlikvidovat mě nebo Panova, pak by použil dalekohled a rána by nešla o takový kus vedle. Pokud je tedy má úvaha správná.“

„Tou správnou úvahou, pane Conkline,“ vmísil se ředitel CIA, „myslíte atentátníka Carlose Šakala?“

„Carlos?“ vyhrkl DeSole. „Co proboha spojuje Šakala se střílením v *Baltimoru*?“

„Jason Bourne,“ odvětil Casset.

„Ano, to jsem si domyslel, ale to je přece nesmysl! Bourne byl sprostý zabiják, který se přesunul z Asie do Evropy, aby vyzval Šakala na souboj, a prohrál. Jak pan ředitel právě uvedl, vrátil se na Dálný východ a před čtyřmi či pěti lety byl zlikvidován. Alex však teď mluví, jako by stále žil. Prý od něj on a jakýsi Panov dostali telegram... Co měl sakra včera večer společného mrtvý zabiják s nejhledanějším teroristou světa?“

„Tys tady před chvílí nebyl, Steve,“ odpověděl Casset tiše. „Včera večer toho měli ti dva společného vskutku hodně.“

„Co prosím?“

„Myslím, že byste měl začít od začátku, pane Conkline,“ řekl ředitel. „Kdo vlastně je Jason Bourne?“

„Jak ho zná svět, muž, který nikdy neexistoval,“ odpověděl bývalý zpravodajský důstojník.

„Původní Jason Bourne byl lidský odpad, paranoidní šílenec z Tasmánie, který se za války ve Vietnamu nějak vetřel do organizace, k níž se ani dneska nechce nikdo hlásit. Byla to sbírka zločinců, vrahů, pašeráků a zlodějů, většinou uprchlých vězňů, z nichž mnozí byli odsouzeni k smrti, kteří však znali každou píď jihovýchodní Asie a operovali za nepřátelskými liniemi – s naším požehnáním a za naše peníze.“

„Medusa,“ zašeptal Steven DeSole. „Všechno je pohřbeno. Ti chlapi byli zvířata, vrahové, kteří svévolně a bezohledně zabíjeli bez sebemenšího důvodu, či dokonce schválení, a přitom kradli miliony. *Bestie*.“

„Většina, všichni ne,“ namítl Conklin. „Ovšem původní Jason Bourne tvému popisu dokonale odpovídá. Ale musel bys dodat zradu vlastních druhů. Velitel jedné obzvlášť nebezpečné – nebezpečné je slabé slovo, měl bych spíš říct *sebevražedné* – mise zjistil, že Bourne předává vysílačkou polohu jednotky severovietnamským vojákům. Na místě ho zastřelil a mrtvolu hodil do bažiny, aby shnila v džungli u Tam Quanu. Jason Bourne zmizel z povrchu země.“

„Očividně se zase objevil, pane Conkline,“ poznamenal ředitel a předklonil se ke stolu.

„V jiném těle,“ přikývl souhlasně Alex. „A za jiným účelem. Muž, který ho v Tam Quanu zastřelil, převzal jeho totožnost a souhlasil, že bude vycvičen a připraven pro operaci, kterou jsme nazvali Treadstone sedmdesát jedna podle jisté budovy na Sedmdesáté první ulici v New Yorku, kde absolvoval brutální indoktrinační program. Opravdové vymývání mozku. Na papíře to vypadalo jako brilantní strategie, ovšem nakonec selhala z důvodu, který nikdo nemohl předvídat, protože něco takového by nikoho v životě ani nenapadlo. Po téměř třech letech v roli druhého nejnebezpečnějšího nájemného atentátníka na světě a po přesunu do Evropy – jak Steve správně uvedl –, aby vyzval Carlose Šakala na

souboj na jeho vlastní půdě, byl náš člověk raněn a ztratil paměť. Korsičtí rybáři ho polomrtvého vylovili ze Středozemního moře a dopravili na ostrov Port Noir. Netušil, kým nebo čím je. Věděl jen tolik, že mistrovsky ovládá různá bojová umění, mluví několika orientálními jazyky a je velmi vzdělaný. S pomocí britského lékaře, alkoholika, začal kousek po kousku skládat svůj život – svou totožnost – ze zlomků vzpomínek a fyzických důkazů. Absolvoval neuvěřitelně strastiplnou cestu... A my, kteří jsme tu operaci připravili, kteří jsme jeho mýtus vytvořili, jsme mu ani trochu nepomohli. Nevěděli jsme, co se stalo, a domnívali jsme se, že nás zradil, že se opravdu stal tím legendárním zabijákem, kterého jsme stvořili, abychom polapili Carlose. Já osobně jsem se ho pokusil v Paříži zlikvidovat, a i když mně tehdy mohl ustřelit hlavu, nedokázal se k tomu přinutit. Nakonec se s námi spojil, a to pouze díky mimořádným schopnostem jisté Kanadanky, na kterou náhodou narazil v Curychu. Dnes je to jeho manželka. Ta dáma má víc odvahy a inteligence než kterákoliv jiná žena, co jsem kdy poznal. No a teď se i s dětmi ocitli zpátky v hrozné situaci a prchají, aby si zachránili holý život.“

Ředitel CIA otevřel aristokratická ústa a ruka s dýmkou ustrnula ve výši hrudníku. „Chcete snad naznačit, že atentátník, kterého jsme znali pod jménem Jason Bourne, byl uměle vytvořený mýtus? Že ve skutečnosti nebyl zabiják, jak jsme si o něm všichni mysleli?“

„Zabíjel, když k tomu byl donucen v zájmu vlastního přežití, ale nebyl to žádný nájemný vrah. Stvořili jsme ten mýtus jako nejvyšší výzvu pro Carlose, s jejíž pomocí jsme chtěli Šakala vytáhnout z jeho doupěte.“

„Bože všemohoucí!“ zvolal Casset. „Jak?“

„Masivní dezinformační kampaní na Dálném východě. Kdekoliv tam zahynula nějaká významná osoba násilnou smrtí – v Tokiu, Hongkongu, Macau, Koreji, prostě kdekoliv –, Bourne sedl na nejbližší letadlo a přihlásil se k odpovědnosti. Podstrkoval důkazy a vysmíval se tamním úřadům tak dlouho, až se stal legendou. Náš člověk žil tři roky v té nejhlubší špíně, jakou si dokážete představit – drogy, místní gangy, svět zločinu – a postupně si razil cestu k jedinému cíli: přesunout se do Evropy, vylákat Carlose,

ohrozit jeho kontrakty, donutit Šakala vylézt z úkrytu alespoň na okamžik, který postačí k tomu, aby mu Jason Bourne vpálil kulku do hlavy.“

Dlouhé elektrizující ticho kolem stolu prolomil DeSole. „Co je to za člověka,“ zašeptal téměř neslyšně, „který dobrovolně přistoupil na takový úkol?“

Conklin probodl analytika pohledem. „Muž, který neměl pro co žít,“ odpověděl monotónně. „Možná chtěl zemřít, kdo ví... Slušný člověk, kterého zoufalství a nenávist vehnaly do náruče Medusy.“ Bývalý zpravodajský důstojník se odmlčel přemožen emocemi.

„Pokračuj, Alexi,“ naléhal Valentino. „Teď přece nemůžeš skončit.“

„Jistě že ne.“ Conklin několikrát prudce zamrkal a vrátil se myšlenkami do přítomnosti. „Napadlo mě, jak to pro něho musí být dnes hrozné, ty vzpomínky..., které mu zůstaly. Existuje zde strašná paralela, jež mě dosud nenapadla. Žena, děti...“

„Jaká paralela?“ Casset se předklonil a upřeně se na Conklina zahleděl.

„Před mnoha lety, v době vietnamské války, pracoval náš člověk jako agent ministerstva zahraničí v Phnompenhu a oženil se s Thajkou. Seznámil se s ní na vysoké škole, kde v rámci svého krytí učil. Měli dvě děti a bydleli v domku na břehu řeky... Jednoho rána se matka s dětmi koupala, když přiletěla zbloudilá stíhačka z Hanoje a pokropila je kulkami. Všichni tři zahynuli a náš člověk zešílel. Na všechno se vykašlal, odjel do Saigonu a vstoupil do Medusy. Nechtěl nic jiného než zabíjet. Pod kódovým označením Delta jedna – v té jednotce se nepoužívala vlastní jména – se z něj stal nejlepší vůdce eskader smrti v jihovýchodní Asii, který se stejně často potýkal s rozkazy z vrchního velitelství jako s nepřítelem.“

„S válkou tedy zjevně souhlasil,“ poznamenal Valentino.

„Myslím, že kromě toho, že nechtěl mít nic společného se Saigonem ani s jihovietnamskou armádou, mu mohla být ukradená. Vedl vlastní, soukromou válku daleko za nepřátelskými liniemi, čím blíž k Hanoji, tím lépe. Domnívám se, že podvědomě stále hledal toho pilota, který mu zabil rodinu... A v tom spočívá ona

paralela. Před lety mu někdo před očima zmasakroval manželku a dvě děti. Dnes má jinou ženu a jiné děti a Šakal je mu v patách, pronásleduje ho, znovu ho přivádí na hranici šílenství. *Zatracení!*“

Čtveřice na protější straně stolu si vyměnila letmé pohledy a počkala, až Conklinův emocionální výbuch pomine. Pak znovu promluvil ředitel. „Když uvážíme časové rozpětí,“ začal tiše, „operace proti Šakalovi proběhla před více než deseti lety, ovšem hongkongské události jsou mnohem mladšího data. Existuje zde vzájemné spojení? Co nám můžete o Hongkongu říct, samozřejmě aniž byste prozradil jména?“

Alex sevřel rukojeť berly tak pevně, až mu zbělely klouby prstů. „Byla to ta nejspínavější a současně asi nejúžasnější operace, jakou tohle město zplodilo. A k mé velké úlevě nemělo Langley s počátečními plány nic společného. Tento úspěch rád přenechám jiným. Zapojil jsem se až později a z toho, co jsem zjistil, se mi zvedl žaludek. McAllisterovi ostatně také, protože u toho byl od začátku. Jen proto byl ochoten riskovat vlastní život a taky neda-leko čínských hranic v Macau málem skončil jako mrtvola. Jeho intelektuální morálka mu nedovolila, aby kvůli světoborné strategii zemřel slušný člověk.“

„To je zatraceně silné obvinění,“ konstatoval Casset. „Co se konkrétně stalo?“

„Naši vlastní lidé fingovali únos Bourneovy manželky, ženy, která nám ho po ztrátě paměti přivedla zpátky. Zanechali po sobě stopy, které ho zavedly do Hongkongu.“

„Panebože, proč?“ vyhrkl Valentino.

„V rámci připraveného plánu,“ odpověděl Conklin. „Byl vskutku dokonalý – a mimořádně odporný. Řekl jsem vám, že údajný atentátník Jason Bourne se stal v Asii legendou. Zmizel sice v Evropě, ovšem Dálný východ na něj nezapomněl. A pak se náhle v Macau vynořil nový podnikavý zabiják a onu legendu si přivlastnil. Převzal jméno Jason Bourne a nabízel, že za příslušný honorář zlikviduje libovolnou oběť. Vraždil v rozmezí týdne, někdy jen několika dnů. A vždy následovaly podstrčené důkazy a výsměch policii. Falešný Bourne vskutku pečlivě prostudoval všechny triky svého předchůdce.“

„Kdo jiný by ho tedy mohl vystopovat snadněji než originál, muž, jenž tyto triky vymyslel?“ vložil se ředitel otázkou. „Váš originál. A únos jeho ženy byl tím nejlepším vnařidlem, které ho do Asie přivedlo. Jenže nechápu důvod. Proč Washingtonu tak záleželo na likvidaci falešného atentátníka? S námi už přece neměl nic společného.“

„Situace byla mnohem horší,“ vysvětlil Conklin. „Jedním z klientů nového Bournea byl jistý šílenec z Peking, agent Kuomintangu v nejvyšším vedení Čínské lidové republiky, který chtěl na Dálném východě rozpoutat ničivou bouři. Byl odhodlán zničit čínsko-britskou dohodu o Hongkongu, jedním slovem tuto kolonii násilně obsadit a uvrhnout celou oblast do chaosu.“

„Válka,“ vydechl Casset. „Vojska Lidové republiky by napochodovala do Hongkongu a všichni bychom se museli rozhodnout, na čí stranu se postavíme... Jak říkám, válka.“

„V nukleárním věku,“ dodal ředitel. „Jak daleko se ten zrádce ve svých záměrech dostal, pane Conkline?“

„V jednom baru v Kowloonu byl zavražděn náměstek předsedy vlády Čínské lidové republiky a podvodník zanechal na místě činu krvavou navštívenku. *Jason Bourne*.“

„Ach, bože můj, někdo ho *musel* zastavit!“ vybuchl ředitel a mimoděk sevřel dýmku, až ji málem zlomil.

„Samozřejmě,“ potvrdil Conklin a opřel hůl zpátky o stůl. „Zastavil ho jediný člověk, který se mu mohl postavit. Náš Jason Bourne... A to je vše, co vám v dané chvíli řeknu. Dodám jen, že ten muž znovu prožívá peklo, protože Carlos je mu na stopě a ohrožuje jeho ženu a děti. Šakal si nedá pokoj, dokud se neujistí, že jediný žijící člověk, který zná jeho podobu a může ho identifikovat, je po smrti. Takže se obraťte na všechny služby, které nám něco dluží v Londýně, Římě, Madridu a Paříži – zejména v Paříži. Někdo musí *něco* vědět! Kde je Carlos právě teď? Kdo jsou jeho kontakty ve Státech? Musí mít ve Washingtonu své lidi, a ať je to kdokoliv, našli Panova a mě!“ Bývalý agent znovu uchopil hůl a nepřítomným pohledem zíral z okna. „Copak to nechápete?“ zeptal se tiše, jakoby sám sebe. „Nesmíme připustit, aby se ta tragédie opakovala. *Nesmíme!*“

Emocionální výbuch opět pominul v naprostém tichu, v němž si nejvyšší představitelé Ústřední zpravodajské služby vyměnili pohledy. Zdálo se, že bez jediného slova dospěli ke shodě. Tři páry očí spočinuly na Cassetovi, který přikývl a přijal pověření jako člověk, jenž byl Conklinovi nejbližší. Nadechl se a promluvil.

„Uznávám, Alexi, že všechno ukazuje na Carlose, ale než rotočíme kola v Evropě, musíme si být absolutně jistí. Nemůžeme si dovolit falešný poplach, protože bychom tím Šakalovi nabídli svatý grál. Ukázali bychom totiž, jak jsme s Jasonem Bournem zranitelní. Podle toho, co jsi nám sdělil, se Carlos nejspíš odrazí od dávno pohřbené operace Treadstone. Už proto, že nikdo z našich lidí se k němu v posledních více než deseti letech ani nepřiblížil.“

Conklin se Cassetovi zahleděl do zamýšleného ostře řezaného obličeje. „Jinými slovy říkáš, že pokud se mýlím a Šakal zatím po našem člověku nejde, zbytečně otevírá třináct let starou ránu a navíc Carlosovi nabídne neodolatelnou příležitost.“

„Uhodl jsi.“

„Musím uznat, že ti to myslí, Charlie... Podle tebe se zabývám podružnostmi, že? Vzbuzují ve mně instinktivní podezření, ale nejde o nic podstatného.“

„Já bych tvým instinktům věřil víc než sebedokonalejšímu polygrafu...“

„Já taky,“ přerušil kolegu Valentino. „Zachránil jsi životy našich lidí v pěti či šesti krizových situacích, když jsme si všichni nejdřív mysleli, že se mýlíš. Charlieho námitka je však oprávněná. Předpokládejme, že to není Carlos. Nejen že vyšleme do Evropy falešnou zprávu, ale také ztratíme spoustu času, což je mnohem vážnější.“

„No tak Evropu vynechejte,“ uvažoval nahlas Conklin. „Aspoň prozatím... Jděte po těch parchantech, kteří jsou *tady*. Pokuste se je odhalit, dopadnout a zlomit. Vybrali si mě za cíl, tak je nechte, ať jdou po mně.“

„Nesouhlasím!“ prohlásil ředitel důrazně. „To by znamenalo zcela uvolnit ochranu, kterou si pro vás a pro doktora Panova představuju, pane Conkline.“

„Tak své představy změňte, pane.“ Alex chvíli těkal očima z Casseta na Valentina a nečekaně zvýšil hlas. „Může se to podařit,

když mě vy dva budete poslouchat a dovolíte mi, abych nastražil past podle svého!“

„Pohybujeme se v šedé zóně,“ namítl Casset. „Tahle záležitost je možná orientována do zahraničí, ale probíhá na domácí půdě. Musíme tedy zasvětit FBI...“

„V žádném případě!“ zvolal Conklin. „Nezasvětíme nikoho mimo tuto místnost!“

„Ale no tak, Alexi,“ uklidňoval vysloužilého agenta Valentino a pomalu zavrtěl hlavou. „Jsi dávno mimo službu a nemůžeš tady udílet rozkazy.“

„Dobře, jak si přejete!“ rozkřikl se Conklin. Neohrabaně vstal ze židle a opřel se o hůl. „Příští zastávka Bílý dům a předseda Úřadu pro národní bezpečnost McAllister!“

„Posaďte se!“ vyzval ho ředitel CIA důrazně.

„Jsem mimo službu. Vy mi nemáte co rozkazovat.“

„To by mě v životě nenapadlo. Jenom si dělám starosti o vaši bezpečnost. Pokud dobře chápu, váš návrh je založen na pochybném předpokladu, že ten, kdo na vás včera večer střílel, záměrně minul. Bylo mu jedno, koho zasáhne, a chtěl vás v nastalém chaosu zajmout živé.“

„To zacházíte hodně daleko...“

„Vycházím ze zkušeností, které jsem nasbíral při desítkách operací nejen tady, ale i u námořnictva a na místech, jejichž jména ani nedokážete vyslovit, natož abyste o nich něco věděl.“ Ředitel se opíral lokty o stůl a do hlasu mu náhle pronikl ostrý velitelský tón. „Pro vaši informaci, *Conkline*, já jsem se nevynořil jen tak odnikud jako oprýmkovaný admirál, který z ničeho nic velel námořní rozvědce. Několik let jsem sloužil u jednotek SEAL. Vysadili nás z ponorek u Kaesongu a později v haiphongském přístavu. *Osobně* jsem poznal řadu příslušníků té vaší Medusy a nenapadá mě žádný, kterému bych nechtěl vpálit kulku do hlavy. A vy mi tady najednou tvrdíte, že se mezi nimi našel někdo slušný, muž, z kterého se později stal váš výtvor Jason Bourne, a vy se můžete potřhat, abyste ho udržel naživu a mimo dostřel Šakalovy pušky... Nechme těch keců, *Alexi*. Chcete se mnou spolupracovat, nebo ne?“

Conklin pomalu klesl na židli a rty se mu roztáhly do úsměvu. „Jak jsem už řekl, z vašeho jmenování do funkce mě hlava nebolela, *pane*. Byla to prostě intuice, kterou jsem si právě potvrdil. Poznal jste, jak to vypadá v terénu... Ano, budu s vámi spolupracovat.“

„Výborně,“ pochválil ředitel. „Připravíme tedy omezené sledování a budeme se modlit k bohu, aby vaše teorie, že se vás chtějí zmocnit živého, byla správná, protože nemůžeme obsadit všechna okna a každou střechu odstřelovači. Doufám, že si to riziko plně uvědomujete.“

„Jistě. A protože v bazénu s piraňami jsou dva kousky návnady lepší než jeden, musím si promluvit s Panovem.“

„Po něm přece nemůžeš chtít, aby se do něčeho takového zapojil,“ namítl Casset. „Doktor Panov k nám nepatří. Proč by to dělal?“

„Protože k nám patří a protože to po něm *musím* chtít. Kdybych to neudělal, dal by mi příště místo penicilinu strychninovou injekci. On totiž taky byl v Hongkongu, z důvodů, které se příliš nelišily od mých. Před lety jsem se v Paříži pokusil zabít svého nejbližšího přítele, protože jsem se dopustil strašlivé chyby. Věřil jsem, že nás můj přítel zradil, zatímco on ve skutečnosti ztratil paměť. A k tomuto přesvědčení mě částečně přivedl Mo Panov, jeden z nejlepších psychiatrů v zemi, doktor, co z duše nesnáší všechny ty šarlatány, kteří se na jeho profesi v poslední době nalezli. Předložil jsem mu fakta, jak jsem je znal, a požádal ho o psychologický profil dané osoby, aniž bych mu dal čas na rozmyšlenou. Popsal jsem agenta, který dlouhodobě pracoval v nejhlubším utajení a vydával se za nájemného vraha, chodící časovanou bombu s plnou hlavou státních tajemství, jemuž prostě ruply nervy... Na základě Panovova profilu hypotetického zrádce – během několika hodin vytušil, že je stejně hypotetický jako Cambellova polévka – pak v pastí, kterou na Sedmdesáté první ulici v New Yorku nastrožili vládní agenti, málem přišla o život nevinná oběť amnézie. Když tento člověk díky obrovskému štěstí přežil, Morris požádal, aby byl ustanoven jeho *jediným* ošetřujícím lékařem. Nikdy si svou chybu neodpustil. Co byste asi udělali vy na jeho místě, kdybych vás neseznámil s tím, na čem jsme se právě dohodli?“

„Řekli bychom ti, že je to penicilin, a napumpovali tě strychninem, kamaráde,“ přikývl DeSole.

„Kde je Panov v této chvíli?“ zeptal se Casset.

„Ubytoval se v hotelu Brookshire v Baltimoru pod jménem Phillip Morris. Všechny své dnešní pacienty obvolal s tím, že má chřipku.“

„Takže se pustíme do práce.“ Ředitel před sebou otevřel poznámkový blok. „Mimochodem, *Alexi*, kompetentní terénní agent si nezatěžuje hlavu funkcemi a těžko bude důvěřovat někomu, koho nemůže oslovovat křestním jménem. Jak známo, já se jmenuju Holland, křestním Petr. A mohli bychom si tykat.“

„Jasně..., Petře. U SEAL si tě určitě pamatují jako zatraceně ostrého hochu.“

„Asi ano. Když uvážíme, že jsem ještě tady – myslím geograficky, ne v tomto křesle –, mi snad nechyběly jisté schopnosti.“

„Chlap z terénu,“ zamumlal Conklin pochvalně.

„A vzhledem k tomu, že jsme odložili ty diplomatické bláboly, které se od člověka v mém postavení očekávají, měl bys vědět, že jsem byl docela racionální ostrý hoch. Chci od tebe profesionální nápady, ne citové výlevy, *Alexi*. Je to jasné?“

„Jinak pracovat neumím, Petře. Závazek může být motivován emocemi, na tom není nic zlého, ale provedení vlastní akce se řídí chladným rozumem... Sice jsem nikdy nesloužil u SEAL, ale geograficky jsem taky pořád zde, ačkoliv kulhavý a povadlý, což znamená, že i já mám jisté schopnosti.“

Holland se zazubil; byl to úsměv mládí navzdory prošedivělým vlasům, úsměv profesionála, který se na chvíli oprostil od nároků vedoucí funkce, aby se vrátil do důvěrně známého světa. „Zdá se, že spolu vyjdeme,“ konstatoval šéf Ústřední zpravodajské služby. A pak, jako by odhodil poslední atribut ředitelského postavení, odložil dýmku, sáhl do kapsy pro krabičku cigaret, vložil si jednu do úst a cvakl zapalovačem, než začal zapisovat do bloku před sebou. „K čertu s federály,“ ušklíbl se. „Použijeme výhradně naše lidi a všechny si prohlédneme pod mikroskopem.“

Charles Casset, štíhlý inteligentní muž a designovaný dědic trůnu v CIA, poposedl a povzdechl si. „Nevíte, pánové, proč mám

takový neodbytný pocit, že budu muset na vás dva pečlivě dohlížet?”

„Protože jsi v srdci analytik, Charlie,“ odpověděl Holland.

Cílem omezeného sledování je odhalit ty, kdo pozorují druhé, a určit jejich totožnost nebo je zadržet, podle toho, co nejlépe vyhovuje zvolené strategii. V daném případě bylo úkolem polapit Šakalovy pomocníky, kteří vylákali Conklina a Panova do lunaparku v Baltimoru. Tým osmi zkušených terénních agentů CIA pracoval celou noc a většinu následujícího dne, aby definoval a doladil trasy, po kterých se budou Conklin a Panov v příštích čtyřiceti hodinách pohybovat, společně či každý zvlášť. Tyto trasy budou obsazeny ozbrojenými profesionály a nakonec dovedou kořist na místo schůzky, jedinečné co do času i lokality – časné ráno ve Smithsonianě institutu.

Conklin stál v úzké temné chodbě činžovního domu, v němž bydlel. Přimhouřil oči a zadíval se na hodinky, které ukazovaly pět minut po půl třetí ráno. Otevřel těžké vchodové dveře a vyšel na neosvětlenou mrtvou ulici. Podle plánu zamířil doleva a pokračoval dohodnutým tempem; na roh měl dorazit přesně ve 2.38. Náhle sebou polekaně trhl – v zastíněném vchodu vedlejšího domu se rýsovala mužská postava. Alex nenápadně sáhl pod sako pro automatickou pistoli. Zvolená strategie nevyžadovala, aby na tomto místě někdo stál! Vzápětí se zase uklidnil. Pochopil a zalila ho vlna pocitu viny a úlevy současně. Ve stínu průčelí se krčil neškodný chudák, stařec ve špinavém oděvu, další z nespočetných bezdomovců. Alex došel k rohu ulice a zaslechl tiché lusknutí prstů. Přešel na druhou stranu a pokračoval po chodníku kolem ústí úzké uličky... Sakra! Další stařec v roztrhaných šatech vyšel na chodník, ostražitě se rozhlédl a vklouzl zpátky do uličky – bezdomovec, který střeží svou betonovou klec. Za jiných okolností by Conklin k ubožákovi přistoupil a dal mu pár dolarů, ale dnes ne. Měl před sebou ještě dlouhou cestu a musel dodržet stanovený časový plán.

Morris Panov se blížil ke křižovatce stále znepokojený podivným telefonickým rozhovorem, který absolvoval před deseti mi-

nutami. Rozpomínal se na podrobnosti určené plánem a bál se podívat na hodinky, aby zjistil, jestli na dané místo nedorazil později, než měl. Hlas ve sluchátku mu totiž výslovně zakázal sledovat na ulici čas. Znechuceně potřásl hlavou. Copak Washingtonu bezprostředně hrozí ozbrojená invaze? Podle instrukcí přecházel ulice a mýjel parčíky a tiše doufal, že mu přirozený instinkt umožní dodržet stanovený rozvrh. Pro Davida Webba byl ochoten udělat *cokoliv*, ale tohle mu přece jenom připadalo trochu přitažené za vlasy. Jenže na druhou stranu by po něm takové hlouposti asi nechtěli, kdyby to nebylo nezbytně nutné.

Co to má znamenat? Ze stínu na něj hleděla další tvář, podobná oběma předchozím. Tento opilec seděl na obrubníku a zvedal k němu uslzené oči. Stařec, který se sotva dokázal pohybovat, na něho upřeně zíral. Nech toho, pokáral se v duchu, necháváš se příliš unášet fantazií. Americká města jsou přece těchto neškodných chudáků, které chudoba, psychická porucha nebo ztráta domova vyhnala na ulici, plná a on s tím nic nenadělá, ať by sebevíce chtěl... Tamhle je ještě jeden! Krčil se ve výklenku za železnou bránou a *pozoroval ho*. Přestaň. Chováš se paranoidně... Nebo snad ne? Ale ano, samozřejmě! Pokračuj k cíli a drž se plánu, jak se od tebe čeká... Proboha! *Další!* Na druhé straně ulice... Jdi dál a neohlížej se!

Rozlehlé nádvoří Smithsonova institutu zalité měsíčním svitem jako by pohlcovalo dva muže, kteří se blížili pískem vysypanými cestičkami k určené lavičce. Conklin s pomocí hole ztěžka usedl, zatímco Panov se nervózně rozhlédl, jako by očekával nečekané. Bylo půl čtvrté a slunce se pořád schovávalo za východním obzorem, ticho narušovali jen cvrčci a letní vánek rozechvívající větve stromů. Psychiatr se ostražitě posadil.

„Stalo se něco cestou?“ zajímal se Conklin.

„Nejsem si jistý,“ odpověděl váhavě Panov. „Cítím se stejně ztracený jako v Hongkongu, až na to, že tam jsme věděli, kam jdeme a s kým se máme setkat. Vy špioni jste blázni.“

„Protřečeš si, Mo,“ usmál se Alex. „Tvrdil jsi mi, že jsem vyléčený.“

„Ach, ty myslíš tamto? To byla jenom neškodná maniodepresivní posedlost hraničící s předčasnou demencí. Tohle je nefalšované šílenství! Jsou skoro čtyři ráno. Lidé, kteří nejsou šílení, si touhle dobou obvykle nehrají venku na četníky a zloděje.“

Conklin pozoroval přítele v matném odlesku reflektorů, které osvětlovaly kamennou budovu institutu. „Říkáš, že si nejsi jistý. Co to má znamenat?“

„Skoro se stydím to přiznat... Už ani nevím, kolikrát jsem přesvědčoval vlastní pacienty, že si sugerují nepříjemné představy, jen aby ospravedlnili své obavy.“

„A co má znamenat *tohle*?“

„Je to jistá forma přenosu...“

„Nech toho, Mo!“ přerušil ho Conklin ostře. „Co tě znepokojilo? Co jsi viděl?“

„Postavy... Byli to starci. Někteří se hrbili, belhali se... Ne jako ty, Alexi. U nich to byl důsledek vysokého věku, ne zranění. Staří, unavení chudáci, kteří postávali na ulici nebo se krčili ve stínu domů. Cestou jsem na ně narazil čtyřikrát nebo pětkrát. Dvakrát jsem se málem zastavil a přivolal na pomoc jednoho z tvých lidí, ale pak jsem se naštěstí zarazil. Jsem přece lékař! Prostě jsem v těch neškodných bezdomovcích viděl neexistující hrozbu, promítal jsem do nich své iracionální obavy.“

„Mýlíš se!“ zašeptal Conklin důrazně. „Viděl jsi v nich přesně to, co jsou, Mo. Já jsem totiž viděl to samé! Stejně starce jako ty, a opravdu to byli politováníhodní ubožáci, většinou ve špinavých hadrech, a pohybovali se ještě pomaleji než já... Co to znamená? Co je to za lidi?“

Kroky. Pomalé, váhavé... Stinnou cestičkou se blížili dva shrbení staříci. Na první pohled vypadali jako příslušníci početné armády washingtonských nuzáků, ubohých bezdomovců, ale při bližším zkoumání na nich bylo přece jen něco odlišného, snad jakési skryté odhodlání. Zastavili se asi pět metrů od lavičky, tváře skryté v temnotě, a ten vlevo promluvil – tiše, s cizím přízvukem. „Trochu podivná hodina a neobvyklé místo pro setkání dvou tak slušně oblečených gentlemanů. Nezdá se vám nefér zabírat místo k odpočinku jiným, kteří na tom nejsou tak dobře jako vy?“

„Copak jste si tuhle lavičku rezervovali?“ otázal se Conklin zdvořile. „V parku je jich plno volných.“

„Na rezervace si tady nepotrpíme,“ odpověděl druhý muž slušnou angličtinou, která ovšem zjevně nebyla jeho mateřským jazykem. „Zajímá nás, co tady pohledáváte.“

„A co je vám do toho?“ ohradil se Conklin. „Tohle je soukromá schůzka, na které vás nemá co zajímat.“

„Soukromá schůzka v tuhle dobu a na tomto místě?“ Starý ve-
třelec se ostražitě rozhlédl.

„Opakuju, že vám do toho nic není. Udělali byste nejlépe, kdy-
byste nás nechali na pokoji.“

„Obchod je obchod,“ zahuhlal druhý stařec.

„O čem ten chlap proboha mluví?“ zašeptal Panov Conklinovi
do ucha.

„Mlč!“ okřikl ho vysloužilý agent rovněž šeptem a zahleděl
se na oba starce. „Víte co, pánové? Jděte svou cestou a o nás se
nestarejte, ano?“

„Obchod je obchod,“ zopakoval otrhaný bezdomovec a ohlédl
se na svého společníka; oba se pořád drželi ve stínu.

„Sakra, jaký obchod? My s vámi přece nemáme nic společ-
ného...“

„To nemůžete vědět,“ přerušil ho první žebrák a pokýval hla-
vou. „Co když vám řeknu, že pro vás máme vzkaz z Macaa?“

„Cože?“ vyhrkl Panov.

„Sklapni,“ sykl Alex na psychiatra, ale nespouštěl oči z pobu-
dů. „Proč by nám mělo Macao něco říkat?“ zeptal se suše.

„Chce se s vámi sejít jeden velký taipan. Největší taipan
v Hongkongu.“

„Proč?“

„Zaplatí vám. Královsky vám zaplatí za vaše služby.“

„Zeptám se znovu. Proč?“

„Máme vám vyřídit, že se zabiják vrátil. Chce, abyste ho
našli.“

„Tohle už jsem kdysi slyšel. Jenom to opakujete. Vypadněte.“

„To si vyříďte s tím taipanem, pane, ne s námi. Čeká na vás.“

„Kde je?“

„V jednom velkém hotelu, pane.“

„V kterém?“

„Máme vám vyřídit, že ten hotel má velkou halu, ve které se pořád pohybuje hromada lidí, a že jeho jméno má spojitost s minulostí této země.“

„Takový hotel je pouze jeden. Mayflower.“ Conklin směřoval svou odpověď k levé klopě saka, v jejíž knoflíkové dírce měl upevněný mikrofon.

„Když myslíte.“

„Pod jakým jménem se zaregistroval.“

„Zaregistroval?“

„Zapsal. Jako když si rezervujete lavičku, jenomže v tomto případě mluvíme o pokoji. Po kom se máme ptát?“

„Po nikom, pane. Taipanův asistent se s vámi spojí v hale.“

„S vámi se také spojil nějaký asistent?“

„Pane?“

„Kdo si vás najal, abyste nás sledovali?“

„O tom nesmíme mluvit a taky nebudeme.“

„To je ono!“ zařval Alexander Conklin přes rameno. Potemnělou stezku uprostřed parku náhle zalilo ostré světlo silných baterek a odhalilo, že oba starci jsou orientálci. Ze všech směrů přibíhali agenti CIA. Bylo jich devět a všichni měli ruce vsunuté pod sako, ale protože zřejmě nehrozilo bezprostřední nebezpečí, ponechali zbraně v pouzdrech.

Že měli pistole raději vytasit, si uvědomili příliš pozdě. Z temnoty práskly dva hlasité výstřely z pušek a oba orientálci se skáceli s prostřelenými hrdly. Agenti Ústřední zpravodajské služby bleskurychle zalehli a kryli se. Conklin popadl Panova za ruku a vtáhl ho pod lavičku. Muži z Langley – všichni včetně velitele Hollanda ostřílení váleční veteráni – vyskočili se zbraněmi připravenými k palbě a urychleně, využívající stínů porostu, se rozběhli směrem, odkud zazněly výstřely. Po chvíli prořízl ticho rozzlobený křik.

„Zatraceně!“ vztekal se Holland a zamířil kužel světla mezi dva kmeny. „Zdrhli nám!“

„Jak to víte?“

„Otisky v trávě, synku. Ti parchanti byli až příliš dobří. Každý z nich vypálil jedinou ránu a utekl. Nemá cenu je honit. Kdy-

by se zastavili na záložní pozici, mohli by nás rozstřílet po celém parku.“

„Zkušenosti z terénu se nezapřou,“ vydechl Conklin. Opřel se o hůl, vstal a pomohl Panovovi na roztřesené nohy. Psychiatr se otočil, vytřeštil oči a rozběhl se k padlým poslům z Orientu

„Proboha svatého, jsou *mrtví*,“ vykřikl, když poklekl vedle těl a spatřil prostřelená hrdla. „Kristepane, je to jako v tom lunaparku! Úplně stejné!“

„Vzkaz,“ přikývl Conklin a zachvěl se. „Posypej stopu solí,“ dodal tajemně.

„Co tím chceš říct?“ zeptal se lékař a prudce se otočil k bývalému agentovi.

„Nebyli jsme dost opatrní.“

„Alexi!“ zaburácel šedovlasý ředitel Ústřední zpravodajské služby a rozběhl se k lavičce. „Slyšel jsem tě, ale tohle hotel vylučuje,“ vyhrkl bez dechu, když se u ní zastavil. „Nemůžeš tam! Nepustím tě!“

„Nevylučuje to jenom hotel,“ ušklíbl se Conklin. „Nemáme co dělat se Šakalem! Tohle je *Hongkong*! Všechno tomu nasvědčovalo, jenže můj instinkt mě zklamal. *Mýlil jsem se!*“

„Jak chceš teď pokračovat?“ zeptal se ředitel CIA tiše.

„To kdybych věděl,“ opáčil Alex zarmouceně. „Mýlil jsem se... No, samozřejmě se musím okamžitě spojit s naším mužem.“

„Já jsem s Davidem mluvil...“ Morris Panov se zarazil a spěšně se opravil: „Mluvil jsem s *ním* asi před hodinou.“

„Cože? Tys s ním mluvil?“ vybuchl Conklin. „Je pozdě a byls doma. *Jak?*“

„Víš přece, že mám záznamník. Kdybych měl zvedat telefon každému bláznovi, který mi po půlnoci zavolá, nevyspal bych se celou noc. Takže jsem ho nechal zvonit, a protože jsem se právě připravoval vyrazit na schůzku s tebou, poslouchal jsem. Řekl jedinou větu. *Ozvi se mi*. Spojení se přerušilo, než jsem stačil doběhnout ke sluchátku. No a tak jsem mu zavolał.“

„Tys mu volal? Ze *svého* telefonu?“

„No... ano,“ odpověděl Panov váhavě. „Spěchal a byl velmi ostražitý. Chtěl nám pouze sdělit, co se děje. Řekl mi, že *M* – před-

stav si, nazval ji M – hned ráno i s dětmi odjíždí. To bylo všechno, okamžitě zavěsil.“

„Touhle dobou už mají jméno a adresu vašeho přítele,“ poznamenal temně Holland. „A vzkaz nejspíš taky.“

„Lokalitu ano,“ připustil Conklin. „Možná i vzkaz.“ Mluvil rychle, ale tiše. „Ale jméno a adresu ne.“

„Do rána je budou...“

„Do rána bude na cestě do Ohňové země, když to bude nutné.“

„Pro smilování boží, co jsem to provedl?“ bědoval psychiatr.

„Nic, co by na tvém místě neudělal každý,“ konejšil ho Alex. „Ve dvě ráno jsi dostal vzkaz od někoho, na kom ti záleží a kdo se ocitl ve vážných potížích. Pochopitelně jsi mu okamžitě zavolał. Teď se s ním musíme ihned spojit. Carlos je naštěstí mimo hru, ale pořád proti nám stojí nepřítel s dostatečnou palebnou kapacitou, jemuž se podařil průlom, který jsme pokládali za vyloučený.“

„Můžeš použít radiotelefon v mém autě,“ nabídl Holland. „Je sterilní a postarám se, aby se hovor nezaznamenával.“

„Jdeme!“ Conklin se belhavě rozběhl přes trávník k zaparkovanému automobilu.

„Davide, tady Alex.“

„Vyšlo ti to o chlup, kamaráde. Právě jsme vycházeli ze dveří. Kdyby Jamie nepotřeboval na záchod, už bychom seděli v autě.“

„V tuhle hodinu?“

„Mo ti nic neřekl? Tys mi nezvedal telefon, tak jsem zavolał jemu.“

„Mo je teď trochu otřesený. Řekni mi to sám. Co se stalo?“

„Voláš na zabezpečené lince? Tou jeho si nejsem jistý.“

„Oprávněně.“

„Posílám Marii s dětmi na jih. Hodně daleko. Nadává jako čert, ale pronajal jsem si soukromý tryskáč z Loganova letiště a díky tvým opatřením před čtyřmi lety je všechno zařizeno. Počítače makají a všichni spolupracují. Odlétají ještě před rozedněním. Chci je uklidit, aby byli mimo.“

„A co ty, Davide?“

„Napadlo mě, že bych odjel za tebou do Washingtonu. Jestli po mně Šakal po tolika letech zase jde, chci být u všeho, co proti němu podnikneme. Třeba bych i pomohl... Dorazím kolem poledne.“

„Ne, Davide. Odjed' s Marií a s dětmi. Vypadni ze Států. Zůstaň s rodinou a s Johnnym na ostrově.“

„To nemůžu, Alexi, a ty by ses na mém místě zachoval stejně. Moje rodina nebude mít klid, dokud nám Carlos nepřestane usilovat o život.“

„To není Carlos,“ přerušil přítele Conklin.

„Cože? Včera jsi mi tvrdil...“

„Včerejšek puš' z hlavy. Mýlil jsem se. Tohle jde z Hongkongu, z Macaa.“

„Nesmysl, Alexi! Hongkong je vyřízený. Macao zrovna tak. Ti lidé jsou mrtví a zapomenutí a nikdo z východní Asie nemá důvod po mně jít.“

„Někdo přece jen. Velký taipan. Podle nejnovějšího a již mrtvého zdroje *největší taipan v Hongkongu*.“

„Ti lidé už nežijí. Celý ten domek z kuomintangských karet se zřítíl. Nezůstal vůbec nikdo!“

„Opakuju, někdo tam někde je.“

David Webb se nakrátko odmlčel a pak promluvil ledovým hlasem Jason Bourne: „Řekni mi všechno, co jsi zjistil, každý detail. Dnes v noci se něco stalo. Co to bylo?“

„Dobře, každý detail,“ souhlasil Conklin a podrobně vysvětlil sledovací operaci zorganizovanou Ústřední zpravodajskou službou. Popsal, jak si s Morrisem Panovem cestou na místo schůzky postupně všimli několika starých bezdomovců, kteří se skrývali ve stínu, a jak je poslední dva na pusté stezce v parku Smithsonova institutu oslovili a informovali je o vzkazu od velkého taipana z Dálného východu. Nakonec vyličil překvapivé výstřely, které oba staré orientálce umlčely. „Původ je v Hongkongu, Davide. Odkaz na Macao to potvrzuje. Tam měl přece tvůj falešný dvojník základnu.“

Linka ztichla a ozýval se jen klidný dech Jasona Bournea. „Mýlíš se, Alexi,“ řekl nakonec zadumaně. „Je to Šakal. Obratně využívá událostí v Hongkongu a Macau. Rozhodně je to on.“

„Kdepak. Mýlíš se ty, Davide. Carlos nemá nic společného ani s taipanem z Hongkongu, ani se vzkazem z Macaa. Ti starci byli Čťňané, ne Francouzi nebo Italové nebo Němci. Původ je jednoznačně v Asii, ne v Evropě.“

„Starci jsou jediní, komu Carlos věří,“ pokračoval David Webb tichým, chladným hlasem Jasona Bournea. „*Starci z Paříže*, tak se jim říkalo. Jeho síť kurýrů roztažená po celé Evropě. Kdo by podezřívál neškodné chudáky, ať už žebráky nebo mrzáky či bezdomovce? Koho by napadlo je vyslýchat, natož zatknout a strčit za mříže? Ani tehdy by neřekli jediné slovo. Uzavřeli s Carlosem dohodu a dodržují ji. Pracují pro něho. Beztrestně.“

Conklin, zděšený podivně prázdným hlasem svého přítele, chvíli mlčky zíral na palubní desku a nevěděl, co říct. „Já ti nerozumím, Davide. Vím, že jsi znepokojený, to jsme všichni, ale mluv prosím jasněji.“

„Cože...? Ach, promiň, Alexi, vrátil jsem se do minulosti. Jednoduše řečeno, Carlos pročesává Paříž a hledá staré lidi, kteří umírají nebo vědí, že kvůli svému věku už dlouho žít nebudou. Všichni mají záznam v rejstříku a všichni jsou chudí, jejich předchozí životy a zločiny jim nic nevynesly. Přehlédlí jsme, že i tito starci mají rodiny, mají děti, na kterých jim záleží. Šakal je vyhledá a zaváže se jim, že pokud mu budou po krátký zbytek svého života věrně sloužit, postará se o jejich milované. Kdo z nás by na takovou nabídku nepřistoupil, kdybychom věděli, že po sobě zanecháme jenom podezření a chudobu?“

„Oni mu *uvěřili*?“

„Měli k tomu – a pořád mají – dobrý důvod. Každý měsíc dostávají dědicové od Středomoří k Baltu šeky kryté anonymními bankovními účty ve Švýcarsku. Ty platby nedokáže nikdo vystopovat, ale příjemci vědí, komu za ně vděčí a proč... Zapomeň na ty utajené záznamy, Alexi. Carlos pátral v Hongkongu a tak se dostal k Morrisovi a k tobě.“

„V tom případě začneme taky pátrat. Pronikneme do každé orientální čtvrti, do každé čínské restaurace či vietnamského krámků v okruhu osmdesáti kilometrů od Washingtonu.“

„Nedělej nic, dokud nepřijedu. Nevíš, co máš hledat. Já ano... Vskutku pozoruhodné. Šakal neví, že si pořád na spoustu věcí

nevzpomínám, ale přesto předpokládal, že jsem na starce z Paříže zapomněl.“

„Možná ne, Davide. Třeba naopak spoléhá na to, že jsi nezapomněl. Co když je celá tahle akce pouze předehra k pasti, kterou ti nastražil?“

„V tom případě se dopustil další chyby.“

„Jaké?“

„Jsem lepší, než si myslí. Jason Bourne je lepší.“

David Webb vyšel automatickými dveřmi z terminálu Národního letiště ve Washingtonu na přeplněné nástupiště. Rozhlédl se po ukazatelích a zamířil k průchodu, který vedl k podzemnímu parkovišti. Podle plánu měl dojít k nejvzdálenější řadě vpravo, odbočit doleva a pokračovat podél zaparkovaných automobilů až k Pontiaku Le Mans s šedou metalízou, který bude mít na vnitřním zpětném zrcátku pověšený ozdobný křížek a spuštěné okénko u řidiče. Za volantem bude sedět muž v bílé placaté čepici. David k němu přistoupí a řekne: „Let proběhl hladce.“ Pokud muž sundá čepici a nastartuje, Webb bez dalšího slova nasedne dozadu.

Mezi oběma muži skutečně další slovo nepadlo, ale řidič sáhl pod palubní desku pro mikrofon a oznámil: „Náklad na palubě. Zahajte střídání krycích vozidel.“

Davidovi připadala tato opatření až směšná, ale vzhledem k tomu, že ho Conklin vypátral v odletové hale Loganova letiště a mluvil s ním ze zabezpečeného soukromého telefonu ředitele Holanda, předpokládal, že ti dva vědí, co dělají. Napadlo ho, jestli ta záležitost nemá něco společného s telefonátem Mo Panova před devíti hodinami. Domněnka se potvrdila, když mu Holland osobně doporučil, aby odjel do Hartfordu a teprve odtamtud pokračoval komerční linkou do Washingtonu. Ředitel poněkud záhadně dodal, že si nepřeje další komunikaci po telefonu ani používání soukromých nebo vládních letadel.

Automobil, v němž seděl, však zjevně patřil vládě a jeho řidič rozhodně neplýtl časem. Během několika minut již ujížděli venkovskou krajinou Virginie. Nezmenšenou rychlostí projeli městem a odbočili na příjezdovou cestu k bráně zahradního vilového komplexu. Strážný řidiče poznal – zvedl masivní závoru a mávnutím ho poslal dál. Teprve tehdy muž za volantem Davida poprvé přímo oslovil.

„Tento areál se skládá z pěti domků na stejném počtu hektarů, pane. Čtyři z nich obývají obyčejní nájemníci, ale ten pátý, nejdál

od vjezdu, patří Agentuře a má vlastní přístup a ochranku. Zdravější místo si nemůžete přát, pane.“

„Necítím se nemocný.“

„Inu, tady ne onemocníte. Jste ředitelův host a vaše zdraví je pro něj velmi důležité.“

„To rád slyším, ale jak to víte?“

„Jsem součástí týmu, pane.“

„Můžete mi tedy sdělit své jméno?“

Řidič chvíli mlčel, a když odpověděl, Davida se zmocnil nepříjemný pocit, že se ocitl zpátky v minulosti, v době, o níž tušil, že se do ní vrátí. „My nemáme jména, pane. Ani vy, ani já.“

Medusa.

„Chápu.“

„A jsme doma.“ Řidič projel obloukem a zabrzdil před patrovým domkem v koloniálním stylu, jehož nosné pilíře mohly být vytesány z carrarského mramoru. „Promiňte, pane, právě jsem si uvědomil, že nemáte žádná zavazadla.“

„Ne, nemám,“ potvrdil David a otevřel dveře.

„Jak se ti líbí moje dočasné doupě?“ vyzvídal Alex a rozmáchlým gestem obsáhl velmi vkusně zařízený byt.

„Na zatvrzelého starého mládence trochu moc čistý a uklizený,“ odpověděl David. „Odkdy si libuješ v květinových vzorech? Ty žlutofialové macešky na závěsech jsou skutečně líbezné.“

„Počkej, až uvidíš tapety v mé ložnici. Jsou na nich růžová poupátka.“

„To si radši odpustím.“

„Ty máš ve svém pokoji hyacinty... Já bych samozřejmě hyacint nepoznal, ani kdyby na mě vybafl, ale řekla mi to služebná.“

„Služebná?“

„Černoška, padesát let a postava jako zápasník. Pod sukní nosí dvě bouchačky a povídá se, že i břitvu.“

„Zvláštní služebná, jen co je pravda.“

„Spíš pečlivá hlídačka. Nepustí do domu ani kostku mýdla nebo ruličku toaletního papíru, pokud nepochází z Langley. Je v desáté platové třídě, a někteří šašci jí dokonce dávají spropitné.“

„Copak tady někdo potřebuje i servírku?“

„Můžeš se toho ujmout sám. Proslulý vědec David Webb číšníkem.“

„Jason Bourne jím kdysi byl.“

Conklin se odmlčel a pak promluvil zcela vážně. „Jdeme na věc,“ prohlásil a belhavě zamířil ke křeslu. „Mimochodem, máš za sebou dlouhý a náročný den, a to ještě není poledne. Jestli se chceš něčeho napít, za těmi hnědofialovými dvířky vedle okna je plný bar... No nehleď na mě, vím to od naší černé Brunhildy.“

Webb se srdečně zasmál a mrkl na přítele. „Tobě to ani trochu nevadí, vidí, Alexi?“

„Sakra, to víš že ne. Copak jsi někdy musel přede mnou schovávat chlast, když jsem vás s Marií navštívil?“

„Nikdy jsi nebyl ve stresu...“

„Stres nehraje roli,“ přerušil ho Alex. „Rozhodl jsem se nepít, protože jsem neměl jinou možnost. Dej si panáka, Davide. Musíme si promluvit a já potřebuju, abys byl klidný. Stačí mi podívat se na tvé oči. Doslova hoří.“

„Jednou jsi mi řekl, že v očích je všechno.“ Webb otevřel fialová dvířka a sáhl pro láhev. „Pořád to poznáš, že?“

„Mluvil jsem o tom, co je za očima. Nikdy nedbej na první vrstvu... Co Marie a děti? Předpokládám, že v pořádku odjely.“

„Procházel jsem s pilotem letový plán tak dlouho, až se našel a řekl mi, ať mu dám konečně pokoj, nebo si sednu do kokpitu sám.“ David si nalil skleničku a posadil se do křesla naproti vysloužilému agentovi. „Tak jak vypadá situace, Alexi?“

„Stejně jako včera večer. Nic se nestalo a nic se nezměnilo, až na to, že Mo odmítá opustit své pacienty. Dnes ráno ho ozbrojená stráž vyzvedla v jeho bytě, který je opevněný jako Fort Knox, a odvezla ho do ordinace. Odpoledne ho přivezou sem a cestou čtyřikrát změní auto, pokaždé v podzemním parkovišti.“

„Takže otevřená ochrana? Nic se neutahuje?“

„Bylo by to zbytečné. Nastražili jsme past v Smithsonianě institutu a našich lidí si musel všimnout i slepý.“

„A proto by to mohlo fungovat, že? Sázka na neočekávané. Záložní ochranka, která se podle příkazu dopouští chyb.“

„Nečekané funguje, Davide, ale hloupé ne.“ Conklin rychle zavrtěl hlavou. „Beru zpět. Bourne dokázal změnit hloupost v mazanost, ale s tím nemůžeme u oficiální ochranky počítat. Přineslo by to příliš mnoho komplikací.“

„Nechápu.“

„Ti chlapi jsou opravdu dobří, ale prvotně se soustředí na ochranu či záchranu života. Kromě toho musí vzájemně koordinovat své pohyby a podávat hlášení. Jsou to kariérní agenti, ne postradatelní střelci najatí na jediný úkol, kterým atentátník drží nůž pod krkem, pokud něco zvorají.“

„Proč tak melodramaticky?“ Webb se pohodlně opřel a napil se. „Já sám jsem přece často postupoval stejně.“

„U tebe šlo spíš o zdání, realita vypadala jinak. Ovšem ne pro lidi, které jsi využíval.“

„Tak ty lidi znovu najdu a znovu je využiju.“ David se prudce předklonil a sevřel sklenku oběma rukama. „Chce mě vylákat, Alexi! Šakal mi vzkazuje, ať vyložím karty na stůl, a já mu je musím ukázat.“

„Hele, sklapni, ano?“ zavrčel Conklin podrážděně. „Teď jsi to ty, kdo mluví melodramaticky. Jako v podřadném westernu. Ukážeš se, z Marie je vdova a děti nemají otce. Tak vypadá realita, Davide.“

„Mýlíš se.“ Webb potřásl hlavou a upřel pohled na skleničku. „Jde po mně, takže já musím jít po krku jemu. Snaží se mě vylákat, takže já ho musím vykourit dřív. Jinak se ho nezbavíme. V konečném důsledku stojí Šakal proti Bourneovi. Vrátili jsme se o třináct let. Alfa, Bravo, Kain, Delta... *Kain místo Carlose a Delta místo Kaina...*“

„Zase ten pitomý třináct let starý pařížský kód!“ přerušil ho Alex ostře. „Delta z Medusy a jeho neodolatelná výzva Šakalovi. Jenže toto není Paříž a my jsme o třináct let starší.“

„A za dalších pět roků to bude o osmnáct a potom o třiadvacet. Tak co mám podle tebe dělat? Žít s hrozbou toho parchanta nad hlavou? Děsit se pokaždé, když moje žena nebo děti vyjdou z domu? Do smrti se bát o svou rodinu? Ty sklapni, kamaráde! Dobře víš, že takhle to nepůjde. Analytici vymyslí deset strategií a my použijeme pár drobností z pouhé poloviny a budeme jim vděč-

ní, ale až dojde na lámání chleba, bude to jenom mezi Šakalem a mnou... Mám ovšem jednu výhodu. Tebe na své straně."

Conklin nasucho polkl a zamrkal. „Lichotíš mi, Davide, možná až moc. Jsem lepší ve svém vlastním prostředí, tisíce kilometrů od Washingtonu. Tady jsem se vždycky trochu dusil."

„Nezdálo se mi, že by ses dusil, když jsi mě před pěti lety vyprovázel k letadlu do Hongkongu. V té době jsi už měl polovinu rovnice složenou."

„To bylo snadné. Poznám špinavou washingtonskou operaci, protože vždycky smrdí jako shnilá ryba. Dnes je to jiné. Stojí proti nám Carlos."

„A přesně to tvrdím já. Je to Carlos, ne nějaký hlas v telefonu, který nikdo z nás nezná. Máme co do činění se známou entitou, s někým předvídatelným..."

„*Předvídatelným?*“ zavrčel Conklin a zamračil se. „To nemyslíš vážně. Šakal, a předvídatelný? V jakém směru?"

„Je lovec. Půjde po stopě."

„Nejdřív ji očichá velmi zkušeným nosem a pak si ji prohlédne pod mikroskopem."

„Proto mu musíme podstrčit něco autentického, že?"

„Raději něco neprůstřelného. Máš nějaký nápad?"

„V evangeliu podle svatého Alexe je psáno, že chce-li někdo nastražit úspěšnou past, musí vnadidlo obsahovat značnou část pravdy, dokonce nebezpečně velkou dávku."

„Tato kapitola a tento verš se týkají již zmíněného mikroskopu. Kde je ta souvislost?"

„Medusa, Alexi," odpověděl Webb tiše. „Chci použít Medusu."

„Zbláznil ses?" vyjel Conklin. „Tohle jméno je pohřbené stejně jako tvoje. A budme upřímní – ještě hlouběji."

„Myslíš? O Meduse kolovaly v jihovýchodní Asii nejrůznější pověsti a historky, které se přes moře doplavily do Kowloonu a Hongkongu, kam ostatně většina těch parchantů utekla s nakradenými penězi. Medusa nebyla takové tajemství, jak si možná myslíš."

„Jistě, pověsti a historky," připustil vysloužilý zpravodajský důstojník. „Který z těch zabijáků během svých takzvaných *bojo-*

vých výprav nepoložil hlavě k deseti či dvaceti hlavám, nedržel nůž pod deseti či dvaceti krky? Devadesát procent z nich byli sprostí zločinci, vrahové a zloději, příslušníci prapůvodních eska-der smrti. Petr Holland o nich řekl, že když ještě sloužil u SEAL, nepotkal jediného, kterého by nejraději neodddělal.“

„Ale nebyt jich, neměla by Amerika osmapadesát tisíc padlých, ale možná hodně přes šedesát. Přiznej těm zabijákům, co si za-slouží, Alexi. Znali tam každý metr půdy, každý kousek džungle. Poslali – *my* jsme poslali – velitelství více potřebných informací než všechny ostatní průzkumné jednotky dohromady.“

„Já chci říct jen tolik, Davide, že vláda Spojených států nesmí nikdy připustit sebemenší spojitost s Medusou. O našem zapoje-ní neexistují žádné záznamy a nikdo je nepřizná. Válečné zločiny jsou nepromlčitelné a Medusa byla oficiálně soukromá organiza-ce, sebranka násilníků a zločinců, kteří nechtěli připustit, aby se jihovýchodní Asie změnila, protože jejich záměrům vyhovovala tak zkorumpovaná, jaká byla. Kdyby pravda někdy vyšla najevo, zničila by pověst mnoha velmi důležitých lidí v Bílém domě a na ministerstvu zahraničí, kteří dnes rozhodují o celosvětové politice, ale před dvaceti lety to byli nižší štábní důstojníci na velitelství v Saigonu... Můžeme žít s pochybnou taktikou v době války, ale ne s vraždami civilistů a zpronevěřenými miliony daňových po-platníků. Podobně jsou v archivech zapečetěny doklady o tom, ko-lik našich průmyslníků financovalo nacisty. Některé věci se prostě nikdy nesmí dostat z černé díry a Medusa je jedna z nich.“

Webb se znovu opřel, nyní však poněkud ztuhle, a probodával očima svého přítele, z něž se v minulosti stal na chvíli smrtelně nebezpečný protivník. „Pokud mě neklamou zbytky paměti, Jason Bourne byl ztotožněn s bývalým příslušníkem Medusy.“

„Jako velmi přijatelné vysvětlení a dokonalé krytí,“ souhla-sil Conklin a vrátil Davidovi upřený pohled. „Vrátili jsme se do Tam Quanu a *zjistili jsme*, že Bourne byl paranoidní dobrodruh z Tasmánie, který zmizel v džunglích severního Vietnamu. Nikde v jeho dovedně připravených materiálech se nenajde ani nejmenší náznak možného spojení s Washingtonem.“

„Jenže to je jedna velká lež, víd, Alexi? To spojení tam bylo a je a teď o něm Šakal ví. Zjistil to, když narazil na tebe a na Morrise

Panova v Hongkongu. Našel vaše jména v troskách konspiračního domu na Victoria Peak, kde Jason Bourne údajně zahynul. A večer si svou domněnku potvrdil, když vás kontaktovali jeho poslové v parku u Smithsonova institutu. Sám jsi řekl, že si vašich lidí musel všimnout i slepý. Pochopil, že vše, čemu třináct let věřil, je pravda. Příslušník Medusy, který si říkal Delta, byl ve skutečnosti Jason Bourne, výtvar americké zpravodajské služby, který stále žije. Žije v úkrytu pod ochranou vlády Spojených států.“

Conklin udeřil pěstí do opěrky křesla. „Jak nás našel? Jak našel mě? Všechno, absolutně *všechno*, leželo schováno pod černou plachtou. O to jsme se s McAllisterem postarali!“

„Napadá mě několik možností, ale tuto otázku můžeme odložit. Teď na ni nemáme čas. Musíme vycházet z toho, co Carlos ví. A to je Medusa, Alexi.“

„Jenže jak?“

„Jestli Bourne přišel z Medusy, znamená to, že naše tajné služby s ní spolupracovaly, protože jinak by ho nemohly vytvořit. Šakal zatím neví, jak daleko jsou vládní činitelé ochotni zajít, aby kryli tajemství Medusy. Sám jsi správně konstatoval, že někteří vysocí činitelé v Bílém domě a na ministerstvu zahraničí by se mohli dostat do vážných problémů.“

„Ano, vynořila by se řada amerických Waldheimů,“ přitakal Conklin, sraštil obočí a se sklopenou hlavou horečně uvažoval.

„*Nuy Dap Ranb*,“ zašeptal Webb a Alex k němu při těch slovech pocházejících z orientálního jazyka prudce zvedl pohled. „To je klíč, že?“ pokračoval David. „*Nuy Dap Ranb* – Hadí žena.“

„Vzpomněl sis...“

„Teprve dnes ráno,“ odpověděl Jason Bourne chladně. „Když Marie nastoupila s dětmi do letadla, čekal jsem, až zmizí v mlze nad bostonským přístavem, a najednou jsem se ocitl v jiném letounu a v jiné době a ta slova mi praskala v uších ze sluchátek rušená statickou elektřinou. *Hadí ženo, Hadí ženo, ukončete operaci... Hadí ženo, slyšíš mě? Ukončit operaci!* Já jsem odpověděl tak, že jsem ten zatracený krám vypnul a rozhlédl se po mužích v kabině, která se v turbulencích málem rozsypala. Hleděl jsem jim do očí a uvažoval, který z nich přežije, jestli já sám přežiju, a když ne, jak zemřeme... A pak si dva chlapi vyhrnuli rukávy a porovnali drob-

né obrázky vytetované na předloktí, ty ohavné emblémy, kterými byli tak posedlí...”

„*Nuy Dap Ranb*,“ řekl Conklin suše. „Ženský obličej s hady místo vlasů. Hadí žena. Tys to tetování odmítl...”

„Nepovažoval jsem ho za vyznamenání,“ přerušil ho David Webb a zamrkal. „Ve skutečnosti spíš naopak.“

„Původně měl obrázek sloužit k identifikaci, ne jako znak hodnosti či funkce. Poměrně složité tetování na spodní straně předloktí, jehož tvar a barvy dokázal vystihnout jediný umělec v Saigonu. Nikdo ho nemohl napodobit.“

„Ten starý chlápek tehdy nahrabal slušné peníze. Byl opravdu dobrý.“

„Ano. Hadí ženu má na ruce každý štábní inkoust z velitelství, jakkoliv vzdáleně spojený s Medusou. Byli jako blázniví kluci, kteří hledají tajné obrázky v krabicích s cereáliemi.“

„Nebyli to žádní kluci, Alexi. Blázni, to určitě, ale ne malí kluci. Nakazili se zákeřným virem zvaným nezodpovědnost a velitelství Saigon vyprodukovalo značné množství nevysvětlitelných miliónářů. Malí kluci umírali v džunglích, zatímco lampasáci vysílali osobní kurýry do Švýcarska. Jmenovitě do bank na curyšské Bahnhofstrasse.“

„Opatrně, Davide. Mluvíš o některých moc důležitých lidech v amerických vládních kruzích.“

„O kterých konkrétně?“ zeptal se Webb se sklenkou před ústy.

„Ti, které jsem znal, vězeli po krk v bahně a po pádu Saigonu se vytratili. Jenže to už jsem pár let nepůsobil v terénu. O těch měsících všichni raději mlčí a o Hadí ženě nemluví už vůbec nikdo.“

„Přesto tě musí alespoň nějaké jméno napadnout.“

„Jistě, ale jsou to jen dohady nepotvrzené důkazy. Vycházím z domněnek podložených například životním stylem a nemovitým majetkem, jaký by si ti lidé teoreticky neměli dovolit, pozicemi v čele firem, za něž jsou honorováni v naprostém rozporu s hospodářskými výsledky – když už odmyslím fakt, že postrádají schopnosti taková místa zastávat.“

„Popisuješ spikleneckou síť,“ prohlásil David Webb ostrým hlasem Jasona Bournea.

„Velmi pevnou,“ souhlasil Conklin, „a velmi exkluzivní.“

„Napiš mi seznam, Alexi.“

„Bude samá mezera.“

„Tak se nejdřív omez na vysoké vládní činitele, kteří za války působili na velitelství v Saigonu. Můžeš výběr zúžit na ty, jejichž majetek či příjmy neodpovídají jejich možnostem.“

„Opakuju, že každý takový seznam bude dost bezcenný.“

„Tomu nevěřím. Znáš tvé instinkty.“

„Sakra, Davide, co má tohle společného s Carlosem?“

„Část pravdy, Alexi. Nebezpečnou, jistě, ale neprůstřelnou a pro Šakala neodolatelnou.“

Bývalý zpravodajský důstojník otřeseně zíral na přítele. „V jakém smyslu?“

„Tady vstupuje do hry tvé kreativní myšlení. Řekněme, že přijde s nějakými patnácti dvaceti jmény. Tři nebo čtyři z nich bychom mohli potvrdit jako oprávněné cíle. Až je identifikujeme, zatlačíme na ně. Na každého jinak, ale zásadní sdělení bude po každé stejné: někdejší člen Medusy se zbláznil a chystá se Hadí ženě ustřelit hlavu. Munici na to má. Jména, zločiny, čísla tajných kont ve Švýcarsku, prostě všechno. Na závěr – a zde se ověří schopnosti svatého Alexe, kterého jsme všichni znali a uctívali – přijde to hlavní. Někdo touží dostat tohoto zrádce pod nůž ještě silněji než oni.“

„Iljič Ramirez Sanchez,“ doplnil Conklin tiše. „Carlos Šakal. Následující krok bude ještě nepředstavitelnější: někdo chce uspořádat schůzku mezi oběma zainteresovanými stranami. Přičemž ta první se kvůli vysokému oficiálnímu postavení svých členů nemůže na vraždě podílet.“

„Tak nějak. Ovšem tito vysoce postavení muži z Washingtonu mohou získat přístup k totožnosti a místu pobytu zmíněného zrádce, jehož smrt si obě strany přejí.“

„Přirozeně,“ souhlasil Alex, ačkoliv stále nevěřičně kroutil hlavou. „Těm lidem stačí mávnout kouzelnou hůlkou a veškerá opatření týkající se zacházení s přísně tajnými materiály přestanou platit.“

„Přesně tak,“ potvrdil David Webb důrazně. „Protože ať se s Carlosovým emisarem setká kdokoliv, musí být tak přesvědčivý

a tak vysoko postavený, že ho Šakal prostě bude nucen uznat za žádoucího spojence. Nesmí mít sebemenší pochybnosti, nesmí ho ani napadnout, že by mohlo jít o past.“

„Nechceš taky, abych zařídil, aby za lednových vánic v Montaně rozkvetly růže?“

„Neškodilo by. Musí se to zařídit během jednoho, nanejvýš dvou dnů, dokud Carlos ještě dumá nad tím, co stalo u Smithsonova institutu.“

„Vyloučeno!“ zvolal Alex a na chvíli se zamyšleně odmlčel. Pak potřásl hlavou. „Ale co, k čertu. Zkusím to. Zřídím si tady stanoviště a požádám Langley, ať mi pošlou všechno, co potřebuju. Samozřejmě platí zabezpečení čtyři nula... Hrozně nerad bych ztratil toho, kdo bydlí v Mayfloweru.“

„Třeba ne,“ řekl Webb. „Ať je to kdokoliv, tak snadno se nepoloží. Šakal by po sobě takovou díru nenechal.“

„Šakal? Ty si myslíš, že je to Carlos osobně?“

„Osobně pochopitelně ne, ale někdo na jeho výplatní listině, kdo ovšem nenosí na krku cedulku s Šakalovým jménem. Člověk, kterému nebudeme věřit.“

„Číňan?“

„Možná. Carlos tu kartu třeba vynese, ale třeba taky ne. Vždycky postupuje přísně logicky, i když nám jeho logika připadá ne-logická.“

„Slyším muže z minulosti. Muže, který nikdy neexistoval.“

„Ale existoval, Alexi, a měl se čile k světu. A teď se vrátil.“

Conklin zaletěl pohledem ke dveřím; Davidova slova jej přivedla na další myšlenku. „Kde máš kufr?“ zeptal se. „Přivezl sis snad nějaké šaty, ne?“

„Nepřivezl. A tyhle skončí ve washingtonském kanále, jen co si pořídím jiné. Ale nejdřív se chci setkat s dalším starým kamarádem. I on je svým způsobem génius, který žije v nesprávné části města.“

„Nech mě hádat,“ požádal vysloužilý agent. „Postarší černoch s podivným jménem Kaktus, umělec v oboru padělání cestovních pasů, řidičských průkazů a kreditních karet.“

„To je on.“

„Agentura by to taky zvládla.“

„Ne tak dobře a moc byrokraticky. Nechci po sobě zanechat žádnou stopu, bez ohledu na utajení čtyři nula. Tohle je sólo akce.“

„No dobře. A co potom?“

„Dej se do práce, kamaráde. Chci, aby se zítra ráno pár lidí v tomto městě klepalo strachem.“

„Zítra ráno...? To není možné!“

„Ale je. Svatý Alex, mistr temných operací, to zvládne.“

„Říkej si, co chceš, ale uvědom si, že už nejsem ani ve výcviku, natož v aktivní službě.“

„Takové věci se nezapomínají. Je to jako sex nebo jízda na kole.“

„A co hodláš dělat ty?“

„Po schůzce s Kaktusem se ubytuju v hotelu Mayflower,“ odpověděl Jason Bourne.

Culver Parnell, hotelový magnát z Atlanty, jemuž dvacetiletá vláda nad ubytovacím průmyslem vynesla jmenování do funkce šéfa protokolu Bílého domu, zlostně praštil sluchátkem do vidlice služebního telefonu a zapsal si do notesu šestou sprostou nadávkou. Hned po volbách se v rámci tradiční čistky v řadách personálu prezidentského sídla zbavil své předchůdkyně, která vynikala urozeným původem a totálním nepochopením politických důsledků plynoucích z uvedení či neuvedení do seznamu pozvaných na Pennsylvania Avenue 1600, ovšem vzápětí ke svému neobyčejnému podráždění zjistil, že se ocitl ve válce se svou první asistentkou, další ženou středního věku a rovněž absolventkou prestižní univerzity na východním pobřeží, která ze svého platu podporovala jakousi obskurní taneční skupinu, jejíž členky se producovaly ve spodním prádle, pokud vůbec nějaké nosily.

„Do prdele práce!“ soptil Culver a prohrábl si rukou řídké prošedivělé vlasy. Pak znovu zvedl sluchátko a vyfukal čtyři číslice. „Dej mi Zrzka, zlatíčko,“ zazpíval se značně přehnaným georgijským přízvukem.

„Hned, pane,“ zašvitořila polichocená sekretářka. „Mluví na druhé lince, ale přeruším ho. Momentíček, pane Parnelle.“

„Ty jsi ta nejšťavnatější broskvička, jakou tady máme, pusinko.“

„Ach bože, *děkuju!* Vteřinku, ano?“

Tohle nikdy neselže, pomyslel si Culver. Trocha magnóliového oleje funguje mnohem spolehlivěji než vrásčitá kůra starého dubu. Kéž by si ta čubka první asistentka vzala příklad ze svého nadřízeného. Ale ne, ona bude pořád mluvit tak, jako kdyby jí zubař spojil obě podělané čelisti ocelovými rovnátky.

„Jsi to ty, Culle?“ ozval se Zrzek na druhém konci linky a přerušil tok Parnellových myšlenek.

„Jasně že jo, mamčin mazlíčku. A mám tady zatracený *problém!* Ta pitomá čubka už mi to zase udělala! Na tu recepci pětadvacátého jsem svým kámošům z Wall Street přidělil místa u stolu, kde bude sedět nový francouzský velvyslanec, jenže ta kráva bučí, že tam musí sedět ty její pitomé baletky. První dámě prý na tom *hrozně záleží*. Kurva! Hoši od peněz mají eminentní zájem o investice ve Francii a personál Bílého domu jim není schopný zajistit na té hranici odpovídající místa! Každý žabožrout z *Boursy* si teď bude myslet, že na ně zivsoka kašleme!“

„Nech toho, Culle,“ přerušil tirádu značně znepokojený Zrzek. „Máme tady vážnější problém a já vůbec netuším, čeho se týká.“

„O co jde?“

„Když jsme ještě sloužili v Saigonu, slyšel jsi o někom nebo o něčem, co by se jmenovalo Hadí žena?“

„Slyšel jsem toho spoustu o hadích očích,“ uchechtl se Parnell, „ale o Hadí ženě ani slovo. Proč?“

„Právě jsem mluvil s jedním chlápkem – prý se mi za pět minut zase ozve – a měl jsem neodbytný pocit, že mi vyhrožuje. Zmínil se o Saigonu, naznačil, že tam došlo k nějakým hrozným událostem, a několikrát zopakoval jméno Hadí žena, jako kdybych měl okamžitě vzít nohy na ramena a zdrhat. Sakra, on mi fakt vyhrožoval, Culle!“

„Přenech toho parchanta *mně!*“ zařval Parnell. „Já přesně vím, o čem mluvil! Ta Hadí žena je určitě moje zkurvená první asistentka! Dej tomu hajzlovi můj telefon a řekni mu, že já o těch sračkách vím všechno!“

„A můžeš to prosím tě říct *mně*, Culle?“

„Vždyť jsi tam byl, Zrzku... No co, trochu jsme si pohráli. Vedli jsme tam pár menších podniků a několik šašků přišlo o spodní prádlo, ale nebylo to zase nic tak strašného. Vojáci přece metali los už o Kristovy šaty, ne? My jsme tu hru akorát pozvedli na vyšší úroveň a obrali pár chudáků, kteří by beztak skončili na ulici... Nehledej v tom žádnou zradu, Zrzku. To si jenom ta sloní prdel moje první asistentka myslí, že na mě něco má, a snaží se mi dostat pod kůži přes tebe, protože všichni tady ví, že jsme kámoši... Hele, až ti ten slimák zase zavolá, přepoj mi ho a já ho nacpu té čubce do díry! Posrala to, holka, těžce to posrala! Moji kluci z Wall Street si sednou, kam patří, a ona si může sušit kalhotky!“

„Tak dobře, Culle. Odkážu ho na tebe,“ řekl Zrzek, jinak také známý jako viceprezident Spojených států, a zavěsil.

Telefon zazvonil za čtyři minuty a sluchátko na Parnella vyplivlo: „*Hadí žena*, Culvere, a všichni jsme po uši v průseru!“

„Ne. Vyslechni mě, ty skopová hlavo, a já ti řeknu, kdo je v průseru! Není to žena, nýbrž pitomá čubka! Jeden z jejích třiceti nebo čtyřiceti eunušských manželů možná položil pár hadích očí v Saigonu a utratil její vykurvené peníze, kterými se tak ráda chlubit, ale všichni na to srali už tehdy a tím tuplem na to serou i dnes. Zejména jistý plukovník od námořní pěchoty, který si občas zahrál poker o velké peníze a teď náhodou sedí v Oválné pracovně. A až se navíc, ty pytle bez koulí, dozví, že se ta kráva zase pokouší dehonestovat odvážné hochy, kteří nechtěli než trochu rozptýlení, když bojovali ve válce, za což jim nikdo nikdy pořádně nepoděkoval...“

Ve Vinně ve Virginii Alexander Conklin položil sluchátko do vidlice. Dvě střely mimo a o Culveru Parnellovi v životě neslyšel.

Albert Armbruster, předseda Federální obchodní komise, hlasitě zaklel a zastavil sprchu – do koupelny naplněné parou pronikl vrřiskavý hlas jeho manželky. „Co zas sakra je, Marnie? To už se nemůžu ani vykoupat, abys na mě nehulákala?“

„Volají ti z Bílého domu, Ale! Ten člověk se nepředstavil, ale sám víš, jak ti lidé hovoří. Tiše, naléhavě, a pokaždé je to prý něco důležitého.“

„Do prdele!“ ulevil si předseda a nahý prošel prosklenými dveřmi k nástěnnému telefonu. „Tady Armbruster. Co se děje?“

„Krise, která vyžaduje vaši okamžitou pozornost.“

„Voláte z Bílého domu?“

„Ne. A doufám, že tak daleko se nedostaneme.“

„Tak kdo sakra jste?“

„Někdo stejně znepokojený, jako budete za chvíli vy. Po tolika letech... Panebože!“

„Znepokojený kvůli čemu? O čem to sakra mluvíte?“

„O Hadí ženě, pane předsedo.“

„Ach, proboha svatého!“ vyhrkl Armbruster v náhlém záchvatu paniky. Okamžitě se ovládl, ale už bylo pozdě; Conklin zaznamenal první zásah. „Nemám ponětí, co mi to tu plácáte. Jaká Hadí žena? V životě jsem o ní neslyšel.“

„No tak o ní slyšíte teď, pane z Medusy. Někdo se dostal k záznamům. Má je kompletní. Data, zašantročené dodávky, fondy převedené do bank v Ženevě a v Curychu, jména dobré desítky kurýrů ze Saigonu. A to není všechno... Kristepane, další jména. Pohřešovaní, kteří se podle papírů vůbec nedostali na frontu... Osm vyšetřovatelů z inspekce ministerstva obrany... Nic nechybí!“

„Co je to za nesmysly? Vůbec nechápu, o čem je řeč!“

„Jste na seznamu, pane předsedo. Ten chlap to musel dávat dohromady patnáct let a teď chce za ty roky dostat zaplacen, jinak všechno zveřejní!“

„Kdo? Pro smilování boží, kdo to je?“

„Pátráme po něm. Zatím víme jen tolik, že byl přes deset let v ochranném programu a tam nikdo nezbohatne. Odřízli ho od saigonských akcí a teď si chce vynahradit ztracený čas. Nehněte se z domu. Ještě se ozve.“ Ve sluchátku cvaklo a linka oněměla.

Albert Armbruster, předseda Federální obchodní komise, se navzdory páře a horku z koupelny zimničně zachvěl a po čele mu stékal ledový pot. Bezmyšlenkovitě zavěsil a sjel pohledem na ohavný obrázek vytetovaný na spodní straně předloktí.

Ve Vienně ve Virginii hleděl Alexander Conklin na telefon. Zásah číslo jedna.

Generál Norman Swayne, náčelník zásobovacího oddělení Pentagonu, odstoupil od téčka a spokojeně hleděl za golfovým míčkem, který se plavně snášel na travnatou plochu mezi odpalištěm a jamkou. Tento drajv se mu skutečně povedl – dlouhý a přesně nasměřovaný. Míček skončí v ideální poloze, odkud ho pětkou železem snadno dostane na green sedmnácté jamky. „Tím bych to měl mít v kapse,“ usmál se na svého soupeře.

„Určitě, Norme,“ souhlasil mladistvě vypadající viceprezident společnosti Calco Technologies. „Dneska mi dáváš pořádně na zadek. Budu ti dlužit skoro tři stovky. Při dvaceti za jamku jsem uhrál teprve čtyři.“

„Málo trénuješ, kamaráde. Měl bys přidat.“

„To je pravda,“ přisvědčil manažer zodpovědný za marketing a přistoupil k téčku. K rozmachu se však už nedostal. Zazněl klakson a po svahu se přes trávník plnou rychlostí blížil elektrický golfový vozík. „To bude tvůj řidič, generále,“ poznamenal druhý nejvyšší představitel významného výrobce zbraní a okamžitě zalitoval, že partnera oslovil hodností.

„Vypadá to tak. Divné. Dobře ví, že mě u golfu nesmí rušit.“ Swayne vykročil ujíždějícímu vozíku v ústřety. „Děje se něco?“ zeptal se mohutného štábního seržanta v uniformě ozdobené řadou stužek, který již patnáct let sloužil jako jeho osobní řidič a pobočník.

„Ano. A podle mě to pořádně smrdí,“ odpověděl poddůstojník drsně a sevřel volant.

„Proč hned tak tvrdě?“

„Protože stejně tvrdě mluvil ten zasraný chlap v telefonu. Musel jsem jít dovnitř, k automatu! Řekl jsem mu, že tě nebudu rušit při hře, a on na to, že to bych zatraceně měl, jestli vím, co je pro mě dobré. Pochopitelně jsem se ho zeptal na jméno a hodnost, ale on mě přerušil a řekl něco dost děsivého. *Vyříd' generálovi, že volám kvůli Saigonu a hadům, kteří se tím městem před dvaceti lety plazili.* Přesně jeho slova.“

„Kristepane!“ vyhrkl Swayne. „Hadí...“

„Prý zase zavolá za půl hodiny.“ Poddůstojník mrkl na hodinky. „To je za osmnáct minut. Nastup si, Normane. Jak víš, já do toho taky patřím.“

„Musím... Musím se omluvit,“ mumlal zmatený a vyděšený generál. „Nemůžu se přece jenom tak beze slova ztratit...“

„Ale hoď sebou. A uvědomuješ si, ty zatracený pitomče, že máš krátké rukávy? Drž aspoň tu hnátu u těla!“

Norman Swayne vytřeštil oči na drobné tetování a okamžitě přitiskl paži k boku, jak to dělávají britští vojáci. Kráčel k odpališti a snažil se působit nenuceně, ačkoliv se cítil zcela opačně. „Armáda volá, kamaráde. Nedá se nic dělat.“

„Škoda, Norme. Ale zaplatím ti. Trvám na tom.“

Generál obluzeně převzal bankovky, aniž je spočítal; nevšiml si proto, že dostal o několik set dolarů víc, než kolik vyhrál. Zmateně poděkoval, spěšně se vrátil ke golfovému vozíku a posadil se vedle štábního seržanta.

„Ty mi budeš něco vykládat o tréninku, lampasáku pitomý,“ zamumlal zástupce zbrojařské firmy sám pro sebe a prudkým rozmachem poslal bílý míček o padesát metrů před generálův a do mnohem lepší pozice. „Dostaneš pár babek a já zakázku za čtyři sta milionů, mozkou jeden zelený.“

Zásah číslo dvě.

„O čem to proboha mluvíte?“ zasmál se senátor do telefonu. „Nebo snad zastupujete Ala Armbrustera? Ten přece moji podporu pro ten svůj návrh zákona nepotřebuje. A i kdyby, stejně by ji nedostal. Choval se jako blbec už v Saigonu a chová se tak i teď, ale v Kongresu má pohodlnou většinu.“

„Já nemluvím o hlasech v Kongresu, senátore, mluvím o *Hadí ženě*!“

„Jediní hadi, které jsem v Saigonu poznal, byli blbci jako Alby. Plazili se po městě a předstírali, že znají odpověď na každou otázku, která ani nebyla položena... Mimochodem, kdo vlastně jste?“

Ve Vienne ve Virginii Alexander Conklin zavěsil.

Třetí rána mimo.

Phillip Atkinson, velvyslanec Spojených států u dvora svatého Jakuba, zvedl ve svém londýnském sídle telefon. Předpokládal, že mu neznámý volající, který se ohlásil jako *posel z DC*, předá důvěrné instrukce z ministerstva zahraničí, a podle předpisu automaticky zapnul utajovač hovorů. Ve sluchátkách britských odposlouchávačů se ozval ohlušující praskot a diplomat se už těšil, jak bude v baru Connaught s nevinným úsměvem odpovídat na otázky civilních agentů MI-5, co je ve Washingtonu nového.

„Ano, kurýře?“

„Doufám, pane velvyslanče, že náš hovor není odposloucháván,“ řekl napjatý hlas z druhé strany Atlantiku.

„Doufáte správně. Ledaže by naši starší bratránci vymysleli novou Enigmou, což je dost nepravděpodobné.“

„Dobře... Chci se spolu s vámi vrátit do Saigonu, k operaci, o které nikdo nemluví...“

„Kdo jste?“ skočil mu do řeči Atkinson a předklonil se v křesle.

„Muži z té jednotky nikdy nepoužívali jména, pane velvyslanče. A své posláním jsme neinzerovali v novinách, nemám pravdu?“

„Zatraceně, kdo sakra jste? Znáš vás?“

„V žádném případě, Phile, ačkoliv mě překvapuje, že nepoznáš můj hlas.“

Atkinson vytřeštil oči a bloudil pohledem po místnosti. Nic neviděl, pouze se snažil vzpomenout, zoufale se pokoušel přiřadit k tomu hlasu obličej. „Jsi to ty, Jacku? Klidně mluv, utajovač je zapnutý!“

„Přihořívá, Phile.“

„Šestá flotila, Jacku. Prosté přehození Morseových znaků. Potom větší věci. *Mnohem* větší. Jsi to ty, že?“

„Připustme, že ano, ale na tom nezáleží. Důležité je, že plujeme po krk ve sračkách. A pořádných...“

„Teď už tě poznávám...“

„Sklapni a poslouchej. Fregata se utrhla z kotvy a neřízená se houpe na vlnách nad mělčinou.“

„Zapomínáš, Jacku, že jsem sloužil na pevnině, ne u námořnictva. Nerozumím ti.“

„V Saigonu někoho odstavili od koryta. Pokud vím, strčili ho někam do ústavu a zahodili klíče. Jenže nějak se mu podařilo do-

stat ven a složit si jisté věci dohromady. Má *všechno*, Phile. Doslova.“

„Panebože!“

„Je připraven to zveřejnit...“

„Zastavte ho!“

„Problém. Nevíme, kdo to je. V Langley ho drží pod pokličkou.“

„Proboha svatého, Jacku! Ve své pozici jim přece můžeš rozkázat, ať od toho dají pracky pryč! Řekni jim, že to je mrtvý případ, *plánovaná dezinformace* ministerstva obrany, která se nikdy neuskutečnila!“

„To by znamenalo říkat si popravčí...“

„Volal jsi Jimmymu do Bruselu?“ přerušil ho velvyslanec. „Ten je jedna ruka se špičkami CIA.“

„V dané chvíli nechci do ničeho vrtat. Počkám, až se situace vyjasní.“

„Jak myslíš, Jacku. Režisér jsi ty.“

„Hlavně nechej výpust zavřenou, Phile.“

„Jestli to znamená, že mám držet klapačku, tak si nemusíš dělat starosti,“ odvětil Atkinson, otočil předloktí a uvažoval, jestli mu někdo v Londýně dokáže odstranit nepěkné tetování.

Ve Věnně ve Virginii na druhé straně Atlantiku Alexander Conklin zavěsil a opřel se na židli, najednou velmi vydešený. Řídil se svými instinkty, stejně jako se jimi řídil během dvaceti let působení v terénu. Slova vedla k jiným slovům, věty k větám, nárazka zachycená ze vzduchu podpořila předpoklad, někdy dokonce závěr. Jako náročná šachová partie – a Alex věděl, že je skutečný velmistr. Některé věci by neměly spatřit světlo světa, neodhalené rakovinové nádory zakopané hluboko v minulosti. To, co právě zjistil, do této kategorie patřilo.

Třetí, čtvrtý a pátý zásah.

Phillip Atkinson, velvyslanec USA ve Velké Británii. James Teagarten, vrchní velitel sil NATO. Jonathan „Jack“ Burton, kdysi velící admirál Šesté flotily a dnes předseda Spojeného výboru náčelníků štábů.

Hadí žena. Medusa.

Sít.

Jako kdyby se vůbec nic nezměnilo, pomyslel si Jason Bourne; věděl, že jeho druhé já zvané David Webb pomalu ustupuje do pozadí. Do kdysi elegantního a dnes vybydleného a zanedbaného severovýchodního předměstí Washingtonu dojel taxíkem a stejně jako před pěti lety řidič odmítl čekat. Po popraskaném betonovém chodníku prorostlém trávou přešel k polorozpadlému domu a znovu ho napadlo, že budova je stará a příliš zanedbaná a že nutně potřebuje opravu. Stiskl tlačítko zvonku a uvažoval, jestli Kaktus vůbec ještě žije. Žil. Starý hubený černoch s laskavým obličejem a vřelým pohledem stál ve dveřích úplně stejně jako před pěti lety a mhouřil oči pod zeleným stínítkem. I jeho první slova zněla jako drobná variace na tehdejší uvítání.

„Máš na kolech puklice, Jasone?“

„Nemám auto a nemám ani taxík. Řidič odmítl čekat.“

„Tak to určitě slyšel ty sprosté pomluvy, které o nás rozšiřuje fašistický tisk. Já mám v oknech na svou obranu rozestavěné houfnice. Pojd' dál, chlapče. Často na tebe myslím. Proč jsi mi nezavolał?“

„Nejsi v seznamu, Kaktusi.“

„Asi ses přehlídl.“ Bourne vešel do chodby a stařec zavřel dveře. „Přibýly ti šediny, bráško Králíku,“ dodal Kaktus, když si přítele pořádně prohlédl, „ale jinak ses moc nezměnil. Akorát pár vrásek na čele, ale ty ti dodávají důstojnost.“

„Taky mám ženu a dvě děti, strejdo Remusi. Chlapce a holčičku.“

„Já vím. Mo Panov mi občas něco řekne. Ale nikdy mi nechce prozradit, kde žiješ – ne že bych to chtěl vědět.“

Jason Bourne zamrkal a pomalu zavrtěl hlavou. „Pořád na něco zapomínám, Kaktusi. Například na to, že jste s Morrisem kamarádi.“

„No jo. Hodný pan doktor mi volá nejmní jednou měsíčně a povídá mi: *Kaktusi, ty rošťáku, hoď na sebe oblek od Pierra Cardina*